forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timişoara ● anul VI ● nr. 6 (38) iunie, 1978 ● 16 pagini ● 2 lei ●

MESAGER AL PĂCII PE MERIDIANE

Un om, o naţiune, un destin, o ţară, o enumerare de simboluri ce şi-au găsit împlinirea în minţile luminate ce-au făurit din suferinţă şi sînge un partid.

Şi-acum ne regăsim într-o lume nouă, într-o lume pe care ne-am construit-o singuri aşa cum am învăţat de la străbuni. Sîntem o naţiune liberă şi independentă, sîntem o naţiune peste care nu se mai poate trece şi-am învăţat lucrul acesta de la un om, de la un partid.

Nicolae Ceauşescu, un nume cu pregnantă rezonanţă, un nume ce-n zilele acestei primăveri s-a pronunţat poate mai mult decît oricînd de către toate neamurile pămîntului. Vizita preşedintelui nostru în ţările Asiei a însemnat o victorie. O victorie a prieteniei, a păcii, a colaborării.

„Bun venit, bun venit !
Un călduros bun venit !".

Aşa l-a întîmpinat poporul chinez pe solul poporului român. Rar, China, a rezervat o asemenea primire triumfală unui preşedinte străin. Peste 100.000 de oameni au ţinut să întîmpine delegaţia română sosită la Pekin. Din înălţimile Tibetului şi pînă la Pacific, din pustiul Mongoliei şi pînă pe ţărmurile musonilor a străbătut ecoul soliei româneşti. A străbătut, pentru că România se bucură astăzi de un înalt prestigiu, pentru că ea reprezintă teritoriul păcii şi al liniştii. Iar solia de pace a însemnat dintotdeauna prilej de bucurie pentru cei buni şi drepţi.

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu sprijină unificarea Coreei ; denunţă public tendinţele nejuste ale unor puteri agresoare. Hanoiul îmbrăcat de sărbătoare salută vizita liderului român. Oraşul Vientiane împodobit cu drapelele celor două state — R.S. România şi R.P.D. Laos — îşi deschide larg porţile în faţa distinşilor oaspeţi. Campuchia Democrată stabileşte relaţii trainice cu R.S. România. Frazele acestea au înconjurat pămîntul şi lumea întreagă îşi aţinteşte privirile asupra unei ţări mici aşezată la gurile Dunării. O ţară în care trăiesc oameni prietenoşi, care au înţeles cu adevărat ce înseamnă pacea. Au înţeles asta din vorbele străbunilor, de la înţeleptul Mircea, de la viteazul Ştefan, de la bunul Alexandru, de la Mihai, de la Iancu, Bălcescu şi Cuza. Solidaritatea între popoare înseamnă veşnicie, înseamnă soarele primăverii ce îşi cîntă cald balada de milenii privind peste pămîntul care învaţă în sfîrşit să-i desluşească slovele : Pace !, Colaborare !, Prietenie !, Libertate!

FORUM STUDENŢESC

CONSILIUL U.A.S.C. DIN C.U. TIMIŞOARA, REDACŢIA REVISTEI „FORUM STUDENŢESC", UREAZĂ TUTUROR STUDENŢILOR SUCCES ÎN SESIUNE ŞI VACANŢĂ PLĂCUTĂ!

BIBLIOTECA Centrală Universitară EXEMPLAR LEGAL CLUJ-NAPOCA

Fotografie de IOSIF BERWANGER

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUPT

sesiunea

Pe recepție emoțiile

„Unde este sesiunea"?

Mi-am amintit, într-o doară, de lunile de vară ce vor veni și de splendoarea caniculei ce ne va prinde cu cărțile în cap, de tricouri, ochelari și pipe anti-tentații, anti-fantezii montane, dar toate pro-sesiune, pro-formule, pro-emoții și îmbogățind vocabularul, pro-movare!

Și tot așa mi-am amintit că, într-o zi, m-am jucat „de-a prinselea" cu ploaia pe străzi și m-a prins!! Ploaia!

Prin analogie am impresia că tot așa ne va prinde și EA: SESIUNEA...

Stagiunea emoțiilor își anunță premiera cu un... EXAMEN. Sau examenele cu... emoții (?!).

Am trecut cu o clipă în urmă pe la sala de lectură. Am fost furată de imaginea ce mi s-a oferit. Ușa scîrțîie discret, atît cît să-ți dai seama că ACOLO se cere liniște, căci am descoperit frunți brăzdate de semnul meticulozității, aplecate peste cursuri indescifrabile în căutarea marilor răspunsuri (TO BE OR NOT TO BE promovat cu brio).

Mi-e greu să tulbur atmosfera aceasta de studiu intens (un creion poposește în creștetul capului... Cît de departe e Evrika!) ca să-mi pun întrebările pregătite de cu seară (ca orice gazetar gospodar). Dar încerc. Îl întreb pe băiatul din stînga mea... „Cum stai cu pregătirea"? — „În plop!" (un exemplu de afinitate cu cîte unul de la orice facultate).

„Dar tu?" — întreb o studentă preocupată cu niște texte de literatură franceză. „Am pregătit sesiunea din timpul anului, învățînd pentru fiecare seminar pentru ca nopțile sesiunii să nu mai fie albe".

Am stat de vorbă cu cîțiva colegi de facultate (de la secții diferite) și nu m-a surprins deloc să aflu că ei așteaptă rezultate bune, pe măsura efortului depus în presesiune; de asemenea nu m-a surprins faptul acela simplu și cald al rațiunii de a fi, de a exista prin tine însuți, prin propriul tău efort.

„Învățăm sistematic, clarificăm unele probleme, studiem pînă la minuțiozitate subiectele preferate; de ce nu ne-am dori atunci să prindem norocul în joacă, să-i punem la încercare vanitatea de care nu avem nevoie?".

Norocul? Rara avis pe care n-o-ndrăgesc (zic eu!) decît cei așezați într-un monoton șir de minute în fața unei cafele reci, negre și amare, servite la subsolul Universității.

Profesorii poartă cu ei misterul tuturor însomniilor noastre. Au privirea severă și pretenții de Gulliver.

Viitorul ne va demonstra că e bine să știi multe, să ai uneori curajul să pierzi un examen cînd nu ești bine pregătit, dar... toamna e atît de bine să rîzi, precum Creangă în copilărie, „cu fața la soare" și să aștepți cu sufletul liber noul an universitar.

Complexul freamătă. Studenții rup petalele florilor (cumpărate de la Codlea — nu rupte din grădini!) și se întreabă cum va fi sesiunea. Un fior de emoție se cuibărește în sufletul tuturor. La data fixată (15 iunie), la ora fixată (de obicei 8 dimineața), la speranța fixată (într-o singură direcție: reușita) vom suspina: SESIUNEA!

Dar cum va fi ea în fapt, cîte bătălii vor fi cîștigate sau pierdute, cîți dintre noi vor urca sus de tot pînă la acel 10 imparțial... abia DUPĂ!

Deocamdată pregătire intensă și... SUCCES!

ADRIANA VESZELITS

Zile fierbinți

A vorbi despre sesiune la I.A.T. se pare că este un lucru obișnuit din moment ce examenele încep în ianuarie și se sfîrșesc abia în luna lui cuptor, perioadă destul de lungă în care toți luptă cu ei însuși, cu dorința de a cunoaște cît mai mult și cît mai bine. Nu este o luptă tocmai ușoară cînd te gîndești la cîte surprize îți poate ascunde cursul de agrofitotehnie sau cel de fitopatologie, însă întotdeauna realitatea a confirmat că pregătirea ritmică și susținută poate și trebuie să aducă rezultate frumoase.

A vorbi despre sesiune dar mai ales a te afla în sesiune în aceste zile frumoase de primăvară nu este chiar plăcut. Între a te plimba pe cheiul „Begheiului" și a răsfoi filele oricărui curs cred că am alege prima variantă cu o scurtă precizare — o scurtă escală la bordul vestitului „Vapor" de unde se poate medita în sunetul deconectant al clinchetului de pahare la trecerea tramvaielor, sau chiar la biblioteca de pe malul opus care te invită să nu uiți că ești în sesiune.

La Facultatea de agronomie și-a făcut apariția oglinda sesiunii care deja a prins culoare în urma sesiunii de examene a anului I. Păcat că este doar cam întunecată. Ce să-i faci, a fost soare puțin în acest început de primăvară.

... S-au deschis ștrandurile, Pădurea Verde te invită la odihnă, multe spectacole, noutăți editoriale te pun pe gînduri, te frămîntă. Le-ai putea rezolva pe toate? Cineva, poate conștiința care rămîne mereu trează, îți amintește de cursul pe care l-ai lăsat deschis, de profesorii care ne așteaptă — poate cu emoție, fiindcă odată cu această sesiune s-a mai dus un an universitar. Fiecare dintre noi își pune firească întrebare: cîți vor mai trece? Unii vor mulți, alții doar atît cît prevede o studenție normală

... Se vorbește tot mai mult despre „Poli" că ar ajunge campioană, se fac pronosticuri la Campionatul Mondial însă în final tot la pronosticurile sesiunii se ajunge.

Zile cu soare, zile fericite trăite din plin, multe emoții și cît mai multe planuri pentru vacanță... munții, valurile mării ne așteaptă.

Și chiar cu toate aceste tentații se pare că mai mult ca oricînd studenții agronomi s-au dedicat studiului: biblioteca a devenit neîncăpătoare, noaptea becurile pe Calea Aradului (la „Ferma din Arizona" cum o numesc alții), uită uneori să se stingă pînă după miezul nopții.

Pînă și la cantină parcă se simte că sîntem în sesiune, chiar și acea îmbunătățire a meniului este ceva pentru atîtea suflete setoase de energie; pentru ei, deci, o notă bună.

Clipele trec rapid, zilele la fel și sînt prețioase. Ce-și poate dori fiecare acum? Baftă. și cît mai multă liniște, chiar dacă vă întoarceți prea fericiți de la examen. Vecinii voștri poate învață.

IOAN BONTAU

Examen la chirurgie

Confirmarea saltului valoric

Studenții I.M.T., prin volumul mare de cunoștințe pe care trebuie să le acumuleze pe parcursul celor 6 ani de studiu, depun un efort deosebit de asimilare, de continuă autodepășire și de perfecționare. Sesiunea în acest context fie că se desfășoară iarna, fie vara, este trăită de colegii mei la cea mai înaltă tensiune. Pentru fiecare student sesiunea înseamnă un prilej de a demonstra ceea ce a acumulat timp de un an, urcarea unei noi trepte valorice. Pregătirea acestei sesiuni a fost de fapt începută la finele anterioarei sesiuni, cînd comisia profesională a analizat la toate nivelele modul în care s-au îndeplinit parametrii întrecerii „Fiecare A.S.C., colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților". În urma discuțiilor purtate la nivelul grupelor cu studenții cu situație profesională deficitară s-au stabilit concret măsuri de a-i ajuta să-și optimizeze stilul de muncă ca și efortul depus pentru pregătirea la stagii și seminarii.

Acum în preajma sesiunii se poate afirma despre consiliul nostru că și-a concentrat toate activitățile pentru pregătirea ei. Astfel în adunările generale din luna mai s-au analizat în cadrul anilor de studiu rezultatele profesionale obținute pe parcursul semestrului precum și discutarea angajamentelor profesionale pentru sesiunea din vară. S-au pus la dispoziția studenților noi spații de studiu individual în cămine și institut, s-au depus eforturi prin reprezentanții noștrii în Consiliul profesoral ca să se mărească tirajul unor cursuri solicitate de studenți (Fiziopatologie, Medicină Generală, Fiziologie, etc); cu sprijinul bibliotecii I.M.T. am depus eforturi ca aproape fiecare student să aibă manuale. De asemenea am solicitat catedrelor mărirea numărului de ore de consultații la cabinetul audio-vizual. Studioul de Radio I.M.T. a expus în cadrul emisiunilor sale parametrii întrecerii „Fiecare A.S.C., colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților", a analizat situația profesională pe ani de studiu, a popularizat experiența unor ani fruntași ai întrecerii: V MG, III St, III MG, IV MG. Cu sprijinul decanatelor am dispus de o judicioasă programare a examenelor în sesiune, astfel încît să existe un echilibru în programarea examenelor dificile și mai puțin dificile.

Comisia profesională și comisia socială au organizat vaste acțiuni de propagandă vizuală în Institut și cantină, cămine, astfel căutînd ca prin materialele prezentate să contribuie la crearea unei atmosfere cît mai adecvate sesiunii ce se apropie.

Pentru studenții mediciniști sesiunea înseamnă un deosebit efort intelectual, iar pregătirea ei desfășurată pe parcursul întregului semestru, acum cunoaște o intensificare deosebită, demonstrînd că o sesiune de examene este mai mult decît primirea unor note, ea semnifică confruntarea între ceea ce fiecare crede că știe și stabilirea înălțimii ștachetei exigenței profesionale, exigență ce ne caracterizează, mai ales cînd știm că după absolvirea acestei facultăți, scopul profesiei noastre este alinarea suferinței umane.

CRISTIAN JIANU
Președintele Consiliului U.A.S.C. de la Institutul de Medicină

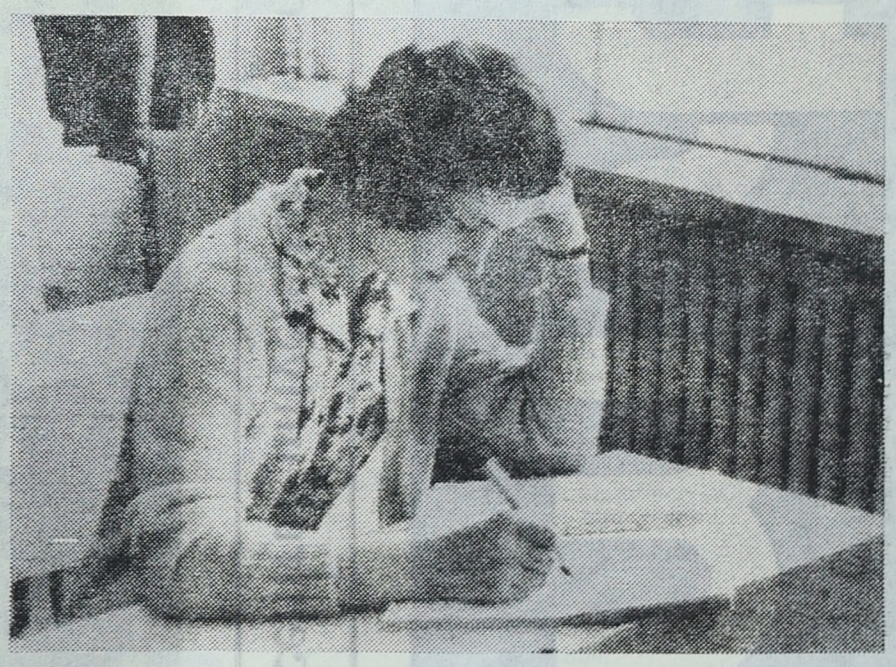

Fotografie de IOSIF BERWANGER

Am întrebat: Ce așteptați de la sesiune?

Ni s-a răspuns:

— Orice în afară de „boabe"!

(Sandu M., IV, Mecanică)

— Ce, și de la sesiune se poate aștepta ceva?

(Tibor V., IV, Mecanică)

— Înlocuirea programului „pauze printre cursuri) cu programul „citirea cursurilor printre pauze".

(M. Filip, IV, Matematică)

— Să treacă și să nu treacă!

(D. P., I, Filologie)

— Ce să mai aștept eu de la sesiune, cînd eu sînt cea care i-am dat totul pentru cele patru note de 10 la cele 4 examene din ultima mea sesiune!

(M. U., absolvent, Filologie)

— Să treacă cu ... nene (adică bi-ne!).

(Silvia R., IV, Mecanică)

— Vacanța!

(L. R. G., III, Construcții)

— Aș vrea ca sesiunea să se poată dilata în timp (ca să-l pot slăvi pe Einstein), permițîndu-mi pregătirea pentru obținerea notelor cu care m-am obișnuit și, nu în ultimă instanță, să pot beneficia de cîteva ore de somn și de distracție în plus. După aceea — SĂ VINĂ VACANȚA! URGENT!

(Juanitto C., III, Construcții)

BUPT

CONSEMNĂRI

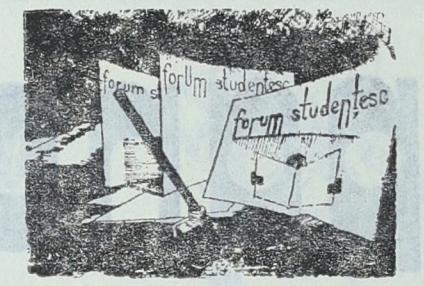

Sesiunile de comunicări științifice studențești — prilej de afirmare profesională

● **SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI DIN 12-14 MAI 1978,** a însemnat anul acesta un „mai mult", un „mai bine", pentru studenții participanți, scoțind în evidență seriozitatea pregătirii și aprofundării unor materiale din diferite domenii, încercarea de a face, (fără modestie fiind spus) pași spre o nouă descoperire.

Numărul studenților participanți în cadrul Institutului politehnic „Traian Vuia" a fost de 918, care au susținut 411 lucrări în cadrul a 18 secțiuni. Dintre aceste teme, 135 au aparținut studenților Facultății de electtehnică. Nu înseamnă un bilanț, dar un fapt demn de remarcat este că 40 de lucrări dintre acestea fac obiectul unor contracte importante.

Un pas înainte îl constituie însuși faptul că s-au afirmat unele cercuri noi cu tematică deosebită, așa cum aici, la Facultatea de electrotehnică, s-a întîmplat cu cercul de Neurocibernetică. O serie de lucrări valoroase însă, nu s-au putut departaja în mod deosebit, datorită asocierii nu tocmai fericite în cadrul unor secțiuni. Susținerea lucrărilor a fost făcută la nivelul unor oameni într-adevăr pasionați, conturați deja din punctul de vedere al pregătirii profesionale.

S-au afirmat: Rădoacă Vasile la Fizică, Cristea Ion, Costea Viorel (III ETC), Popa Florin (IIIAC) la Electrotehnică, a căror muncă a fost apreciată competent în ziua festivității.

Pentru că nu demult se vorbea de electromobil, chiar și în cadrul centrului de Utilizări și Mașini electronice a fost prezentată lucrarea cu tema **„Electromobil — ieri, azi, mîine"** susținută de Iosif Berwanger (III ETC), iar în cadrul cercului de Electronică, **„Comanda automată a vitezei vehicolelor de transport"**, susținută de Isoe Dorin (III AC). Cercul de Fizică s-a impus cu un număr mare de lucrări, bine susținute, printre care: **„Asupra comportării electronului într-o celulă elementară cubică"** prezentată de Vasile Rădoacă (II AC) și **„Poate fi văzută contracția Lorentz"?** susținută de Călin Mușiu (II ETC).

Varietatea mare a temelor, numărul de asemeni mare de lucrări, nu permite abordarea și discutarea lor în cîteva rînduri

Una din problemele pe care unii studenți și le pun este aceea a organizării unor anumite secțiuni pe profile și nu pe facultăți — matematica și fizica de pildă, discipline care se studiază la toate facultățile Institutului politehnic. Probabil că această orientare ar deschide niște porți încă închise în schimbul de idei mai intens, la un nivel superior, între studenți bine pregătiți, de la facultăți cu profile diferite.

● **PROBLEME NOI ȘI MODERNE, INGENIOZITATE ȘI IDEI ÎNDRĂZNEȚE,** au caracterizat la Facultatea de construcții, cea de-a XIX-a Sesiune de comunicări științifice. Dintre tematicile abordate la Arhitectură, s-au remarcat: **„Geneza și evoluția spațiului arhitectural"** susținută de Lucian Capotescu (II Arh.), **„Arhitectura în sprijinul continuității elementului daco-roman pe teritoriul României de azi", „Expansiunea spiritului umanist în arhitectură"**, susținute de Daniela Pușcaș (II Arh.), respectiv, Zoltan Bus (II Arh.).

În cadrul cercului de Statistica construcțiilor, au fost prezentate lucrări ca: **„Metode de calculul structurilor în stadiul plastic,** (Judith Huszti, III CCIA), **„Calculul elementelor plane cu metoda diferențelor finite"** (Rudorf Ermesz, III CFDP), ș.a

În mod deosebit, s-au remarcat în cadrul cercului de Hidraulică, cu lucrarea **„Studiul analogic al încărcărilor seismice din acțiunea apei, asupra pereților rezervoarelor"**, studentele Pupăză Maria și Jebeleanu Lida (III IF) care au obținut locul I.

În acest an, o mai mare creștere a numărului de lucrări, a resimțit-o cercul de științe sociale. Dintre tematici: **„Aspecte ideologice și militare ale securității europene"** (Elena Bercea, III CCIA), **„Situația conflictuală din Orientul Apropiat"** și **„Contribuția R.S. România la menținerea și promovarea păcii în lume"** (Rafael Ciolan, III CCIA), **„Criza capitalismului contemporan"** (Livia Turbatu, III TCM), **„Cu privire la locul și rolul electronicii în cadrul economiei naționale"** (Rodica Drug, II ETC).

Preocupările multiple de acest fel au angrenat pe studenții timișoreni într-o muncă care și de data aceasta le-a adus multe laude.

LIA LUCIA PETRIC

● **ALĂTURI DE CADRELE DIDACTICE DE SPECIALITATE,** studenții anilor I, II, III și-au comunicat rezultatele obținute în munca de cercetare organizată pe linie de facultate. În zilele de 12-14 mai 1978 în întreg Institutul politehnic a avut loc sesiunea de comunicări științifice studențești, a XIX-a. De remarcat este faptul că anul acesta apar pe firmamentul cercetării științifice noi metode, noi moduri de investigare.

Ne-a atras atenția în mod deosebit activitatea depusă de studenții Facultății de chimie în acest sens. Secretara îndrumătoare a secției, Otilia Spiridon, an IV TCA, ne-a ajutat să sintetizăm cîteva din lucrările mai interesante care s-au prezentat în timpul comunicărilor.

Vineri, 12 mai 1978, ora 16, în Amfiteatrul „Coriolan Drăgulescu" au fost prezentate primele teme. Printre acestea demne de remarcat sînt:

1. **„Metale în procese vitale":** conducător științific conf. dr. Romulus Pomoje-Marcu, temă la care au lucrat și au susținut-o George Nicolaescu, Laurențiu Badea și Helga Kaller, anul I TCO.

2. **„Apariția proprietăților liante și formarea structurilor de rezistență în ciment":** conducător științific asist. ing. Arpad Ferencz și studenții Zora Marin și Felicia Florea, an I TSCO.

3. **„Comunicațiile chimice ale xenonului:** conducător științific asist. ing. Veronica Chiriac și studenții Florin Vlad și Alis Erdey, I TCO și I TCA.

Sîmbătă, 13 mai 1978, a doua zi a comunicărilor a cuprins șase lucrări foarte interesante dintre care putem aminti fără pretenții de prioritate față de celelalte, lucrarea: **„Un model matematic al structurii substanțelor organice"**, conducător științific lector Francisc Klepp și studenții Ștefan Tölgyi (III TCM), Catalina Juhasz (III TCM), Felicia Costineanu (III TCM) și Dorin Antonescu (III TCA). Lucrarea are însă marele merit că pentru prima dată studenții au putut să aplice în cercetarea lor modele matematice cu care să poată explica fenomene chimice.

Un lucru însă care trebuie observat, este că programa sesiunii de comunicări a parvenit Consiliului A.S.C. Chimie cu întîrziere așa încît ea a putut fi studiată în exclusivitate de membrii consiliului. Studenții interesați au beneficiat de ea exact cu o zi înaintea sesiunii. Credem că popularizarea temelor care urmau a fi discutate era un lucru care interesa în primul rînd masa largă a studenților. O altă observație pe care ne-o permitem este că din rîndurile studenților antrenați în cadrul acestei sesiuni lipsește aportul adus de anul III (acesta fiind prezent printr-un minim de studenți) dar în același timp este îmbucurător faptul că marea masă a studenților anului I sînt atrași cu toată forța de cercetare științifică. Acest lucru ne îndreptățește să credem că activitatea A.S.C. de la Chimie este ca întotdeauna: neobosită.

ANITTE MATEESCU

● **ALĂTURI DE ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI PRODUCȚIE, CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ** reprezintă unul dintre parametrii fundamentali ce contribuie la formarea specialistului de mîine, capabil să răspundă cerințelor mereu crescînde ale agriculturii noastre socialiste. În cursul anului universitar 1977-1978 la Facultățile de zootehnie și Medicină veterinară activitatea cercurilor studențești a fost orientată spre abordarea de teme ce sprijină cercetarea contractuală a disciplinelor de profil, căutînd să asigure contribuția directă a studenților la rezolvarea unor aspecte ale producției animale.

Pentru anii I și II de studiu activitatea de cercetare s-a rezumat în principal la însușirea metodologiei de documentare științifică, la cunoașterea și însușirea tehnicilor de documentare științifică, a tehnicilor de lucru necesare activităților de cercetare. Începînd cu anul III de studii, studenții cuprinși în cercurile științifice studențești au contribuit efectiv la activitatea de cercetare. Datele obținute de studenți în activitatea de cercetare au fost înregistrate în evidența disciplinelor, apoi sistematizate și interpretate de către studenți sub îndrumarea cadrelor didactice. Prin aceasta, spre deosebire de anii anteriori s-a renunțat la teme minore de cercetare, asigurîndu-se pentru anul universitar 1977-1978 o mai bună orientare și îndrumare a activității cercurilor bazîndu-se și pe faptul că această activitate se finalizează prin proiectul de diplomă. Temele abordate în cadrul diferitelor discipline au vizat prioritați actuale și de perspectivă ale producției zootehnice. Numeroase lucrări s-au efectuat direct în unitățile de producție atît de către studenții de la Zootehnie cît și de cei de la Medicină veterinară.

În cadrul festivalului „Cîntarea României" studenții de la I.A.T. au organizat o sesiune de comunicări științifice, la care au fost prezentate 37 de lucrări la secția Zootehnie și 9 lucrări la secția de Medicină veterinară, majoritatea acestora avînd o aplicabilitate directă și imediată. Proiectele de disciplină, ce vor fi susținute în toamnă, reprezintă un alt mod de valorificare a activității de cercetare științifică. O parte dintre studenții cuprinși în cercurile științifice au participat în cadrul unor colective mixte de cercetare, direct în cercetarea contractuală a disciplinei de profil, fiind nominalizați în fișele de cercetare. În viitor se impune o valorificare mai bună a rezultatelor științifice studențești, a proiectelor de diplomă, sub formă de „recomandări" pentru producția zootehnică, tipărite și difuzate unităților agricole, pentru aplicarea și generalizarea lor în producție.

TRAIAN IANEȘ

● **SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE A STUDENȚILOR ȘI A CADRELOR DIDACTICE UNIVERSITARE** s-a înscris în rîndul amplelor manifestări culturale organizate în cadrul Festivalului național „Cîntarea României", întrunind, pe secții și domenii de studiu, studenți angrenați în procesul aprofundării unor discipline de larg interes cultural, prilejuind totodată un fertil schimb de păreri între toți cei atrași de problemele culturii naționale sau chiar depășind acest perimetru. Spun asta, pentru că ședința secțiilor de filozofie, filozofie socială, istorie a filozofiei, estetică, literatură universală, literatură franceză, engleză și germană au oferit ocazia avansării unor idei adeseori originale (sau prefigurînd, cel puțin, posibile puncte de vedere personale) în direcții discutate mai mult sau mai puțin la nivelul exegezei mondiale.

Multe din comunicările prezentate nu constituiau decît fragmente ale unor lucrări de mai mare întindere, ele avînd doar meritul de a face cunoscute orientările participanților, dorința lor de perfecționare în domeniile alese. Chiar și așa, lucrările valoroase nu au lipsit, astfel încît la secțiunea de istorie a filozofiei, în cadrul căreia au fost prezentate un număr de șaptesprezece lucrări, misiunea juriului a fost foarte dificilă, numărul lucrărilor luate în considerație pentru premiere fiind nu mai puțin de șase.

Premiul I a fost acordat studentului Mircea Mihăieș, anul al II-lea, Facultatea de filozofie, pentru lucrarea „Spiritualitatea românească în opera lui C. Noica" (conducător științific lector dr. Viorel Colțescu).

O idee unitară a omului de cultură asupra problemei urmărite nu există în vreo lucrare anume a acestuia, dar autorul comunicării a surprins, în manieră originală, toate gîndurile exegetului marcînd trăsăturile definitorii ale culturii românești.

Concluzia finală, potrivit căreia cultura românească ar aparține unui tip geometric de cultură (provenind din caracterul ordonator al spiritului național) a avut meritul unei sinteze personale într-un domeniu mai puțin cercetat, iar maturitatea gîndirii și buna cunoaștere și înțelegere a ideilor discutate au constituit tot atîtea atu-uri ale lucrării premiate.

GHEORGHE SECHEȘAN

Foto: GH. TĂRȚAN

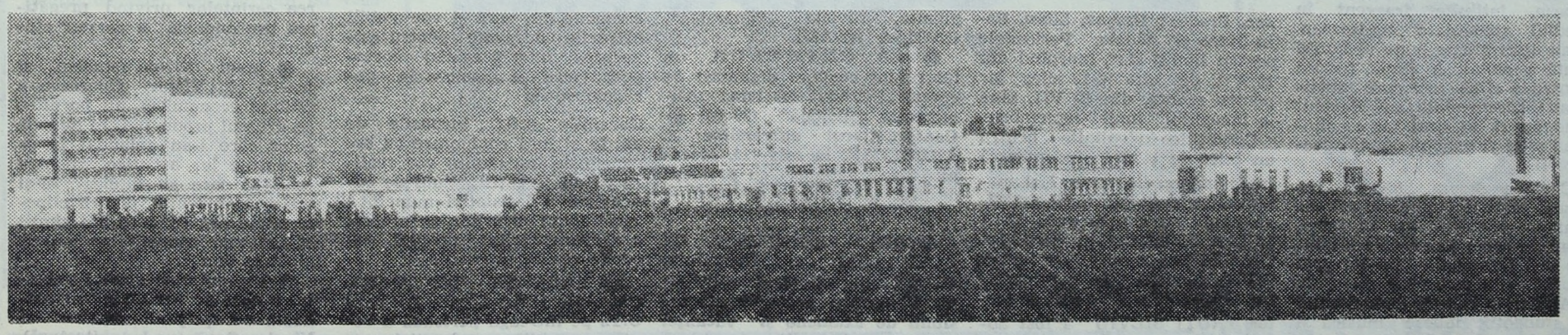

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BUPT

panoramic

● **Academicianul IOAN ANTON**, rectorul Institutului politehnic „Traian Vuia" a prezentat în 29 mai, ora 18, în sala 150, din clădirea Facultății de mecanică, expunerea „Fenomenul de cavitație și implicațiile lui în tehnică și industrie", expunere înscrisă în ciclul desfășurat sub titulatura „Orizonturi politehnice", ciclu integrat Festivalului național al muncii și creației „Cîntarea României".

● **BELETRISTICĂ...** În clădirile unor facultăți din centrul nostru universitar există standuri de cărți în care sînt puse în vînzare pe lîngă cărți de specialitate, cărți politice, cărți de literatură beletristică. O permanență îmbucurătoare încurajată și de setea de a citi, mereu nouă și crescîndă a studenților! ● **O BUNĂ FUNCȚIONARE** o are și chioșcul de ziare din holul Universității. Din păcate, există aici un prost obicei, de altfel frecvent întîlnit și la alte chioșcuri de difuzarea presei din municipiu, de a bloca anumite reviste și ziare care urmează a fi distribuite „pe sub mînă" la „obișnuiții clienți". De cele mai multe ori aceștia sînt cadre didactice sau fac parte din personalul administrativ care care își mai „umplu" astfel orele din birou. În aceste condiții studenții, așezați cuminți la rînd nu reușesc să mai cumpere ceva oferindu-li-se în schimb marele privilegiu „de a putea citi" revista și de a restituit-o imediat (G. C.). ● **CENACLU ÎN AER LIBER.** Iarba fusese cosită de curînd. Era o seară liniștită, călduță. Sesiunea își scosese doar puțin colții nereușind să sperie pe nimeni. Toate erau pentru... un cenaclu în aer liber. Și... a avut loc, într-o duminică seară de mai, cenaclul Facultății de construcții. Poate nu interesează valoarea componenților, a spectacolului în sine. Entuziasmați au fost spectatorii. Locul de desfășurare a „evenimentului" artistic a fost ales între căminele 13 și 14. În costumația specifică nopții fetele de la 13 și-au ocupat locurile la geam privind spectacolul de sus, puțin detașate de ceea ce se zămislea jos. Au venit și băieții de la 10, și cei de la 11, au părăsit intimitatea familiilor la 14 C. A fost un spectacol studențesc cu cîntece și poezii frumoase, întîlnite frecvent în mediul studențesc timișorean. S-au spus glume bune și lumea toată a cîntat. A cîntat fiindcă pentru o clipă cei care susțineau spectacolul au devenit studenți și au spus tot ce simțeau și-ar fi vrut să spună spectatorii.

Carmen Streza, Mircea Parasca, Marcel Berbecar, Mircea Manole și colegii lor au făcut, timp de peste 3 ore, ca voia bună să-i însoțească pe cei prezenți.

Așadar, o reușită demonstrînd că studenții iubesc muzica și poezia. O singură observație: există, riscul și duminică seara era să se întîmple așa, ca anumiți indivizi, certați cu bunul simț, să uite că deși nu sînt într-o sală de spectacol au în față, totuși, niște protagoniști ai unui spectacol artistic, și să se manifeste necorespunzător distrugînd și atmosfera intimă, plăcută, creată în jurul spectacolului, prin glume de prost-gust. Așteptăm manifestări la fel de inedite și interesante!

● **TABERELE.** Se apropie sesiunea și după ea, vacanța atît de așteptată. Ce ne așteaptă anul acesta? **„Regulamentul privind biletele de odihnă și tratament balnear și organizarea asistenței sociale studențești"** prevede, că orice cerere pentru un loc de acest fel poate fi depusă și discutată de birourile Consiliilor A.S.C. pe facultăți, **pînă la 10 iunie 1978.** Biletele vor fi distribuite, la sediile Consiliilor A.S.C. din institute, în ultimele zile ale sesiunii de examene.

Pentru cei 12.302 studenți din anii neterminali, sînt planificate 1.357 de bilete: pentru I.P.T. — 789, pentru U.T. — 221, pentru I.M.T. — 206 și pentru I.A.T. — 142.

Locurile de vacanță vor fi la Costinești, Constanța, Eforie Sud, Bușteni, Pîrîul Rece, Borsec, Predeal, Brașov, Sibiu, Baia Mare și Sinaia. Perioadele pentru litoral sînt, începînd din 13 VII, de cîte 10-12 zile, iar pentru munte, din 19 VII, pînă la începutul lunii septembrie.

Condițiile îndeplinite pentru un bilet de tabără studențească înseamnă media peste 7 și maximum o restanță, deci gîndiți-vă bine, nu e prea greu (LIA LUCIA PETRIC). ● **ȘCOALA DE GHIZI** a comisiei de turism C.U.T. condusă de șef lucrări ing. FERENCZ ANDREI și lector TRUȚI SILVIU a fost absolvită de o nouă promoție de organizatori-conducători de excursii. După încheierea cursurilor și predarea monografiei cu susținerea teoretică a cunoștințelor, ghizii boboci au trebuit să-și însușească și practic aptitudinile de „atotștiutori", în două etape: prima s-a desfășurat în Pădurea Verde (6-7 mai) ca etapă de orientare turistică, iar a doua în 20-21 mai, ca excursie-examen pe ruta obligatoriu de știut pentru un student la Timișoara: Reșița — Văliug — Crivaia — Semenic — Trei Ape. Deoarece nici unul din cei 35 de absolvenți n-au reușit să se piardă de marcaje sau să încurce sforile (ițele) corturilor și nici să facă bătături (la deget calculînd analize de preț), severa comisie de examinare (ing. Andrei Ferencz și Costel Apolzan, Mecanică agricolă, an. V) a acordat cu satisfacție (deoarece este într-adevăr o promoție excelentă) calificativul: molto bene. Succes și... cale bătută! ● **COMISIILE DE CRUCE ROȘIE** își vor lărgi sfera de activitate prin creșterea numărului de membri de Cruce Roșie din rîndurile studenților și antrenarea lor în activități educativ-sanitare, în respectarea regulilor de igienă individuală și colectivă, prin organizarea în cadrul programelor cluburilor studențești și a celor din facultăți a unor întîlniri cu personalități ale vieții medicale și științifice, a unor dezbateri, mese rotunde, gale de filme educativ-sanitare legate de viața și preocupările studenților, cît și prin instruirea prin cursuri de igienă și prim ajutor a studenților din anul I, a colectivelor ce deservesc posturile sanitare din prim ajutor și a echipajelor sanitare ce însoțesc grupurile de studenți în excursii și tabere de odihnă. Colectivele de Cruce Roșie vor sprijini comitetele de cămin în buna desfășurare a întrecerii „Cel mai frumos cămin — cea mai frumoasă cameră" prin puncte de informare și documentare și vor pune la dispoziția studenților cărți, broșuri, pliante, revista „Sănătatea". (EMILIA ADAM).

● **LA CHIMCLUB** un interesant concurs organizat de cercul „Femina" pe tema „Alimentația rațională" (29 06) ● **Conferențiarul universitar Z. ARDELEAN,** la sala 115, Mecanică va expune, cu proiecții despre „Fotografia artistică — tehnici și experimentări" (29 06).

● **DIN PROGRAMUL DE ACTIVITĂȚI al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara pe perioada sesiunii de examene și vacanței de vară a studenților:** Sesiunea de examene se va desfășura în spiritul de responsabilitate creat de participarea la întrecea „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților", elementul principal de mobilizare constituindu-l angajamentele semnate în cadrul întrecerii de către anii de studii și facultăți.

Mijloacele propagandei audiovizuale, îndeosebi gazetele de perete și studioul studențesc de radio își vor continua activitatea, reflectînd detaliat rezultatele sesiunii de examene, mersul întrecerii.

Autogospodărirea cantinelor, căminelor și spațiilor de învățămînt rămîne pe întreaga perioadă a sesiunii o îndatorire principală a studenților, a organelor A.S.C.

Pe întreaga perioadă a sesiunii, la nivelul centrului universitar și institutelor vor funcționa comandamente ale sesiunii de examene, formate din cadre didactice tinere și studenți din ultimul an de studiu, de regulă activiști ai consiliilor U.A.S.C., care vor îndeplini toate sarcinile asociațiilor studenților comuniști specifice acestei perioade.

Consiliile A.S.C. din facultăți vor realiza evidența nominală a studenților cu situație profesională critică după sesiunea de examene din vară și vor stabili măsurile adecvate pentru asigurarea unei pregătiri corespunzătoare a acestora în perioada verii.

Consiliile A.S.C., birourile de an, în strînsă conlucrare cu organele de învățămînt vor realiza cu absolvenții acțiuni de cunoaștere a legislației muncii, a specificului locurilor de muncă, a reglementărilor privind repartizarea în producție.

● **VACANȚA DE VARĂ.** Consiliile U.A.S.C. din I.P.T. și U.T., pe întreaga perioadă a verii vor mobiliza studenții la acțiunile de muncă patriotică pe șantierele construcțiilor universitare: construcția noilor cămine din complexul studențesc

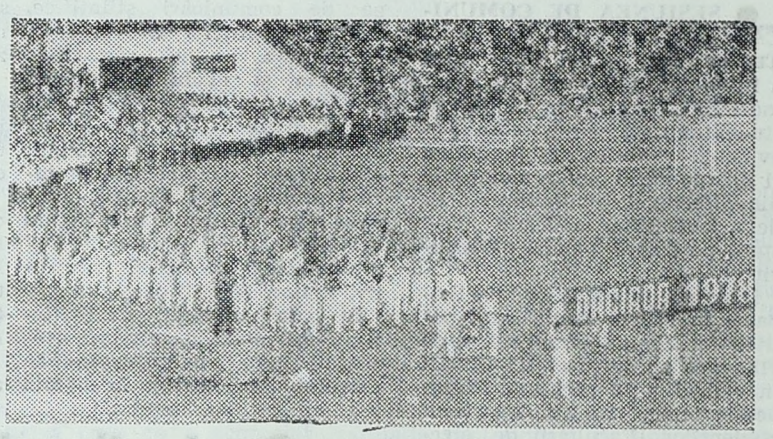

„Daciada" Foto: C. BOGDANFFY

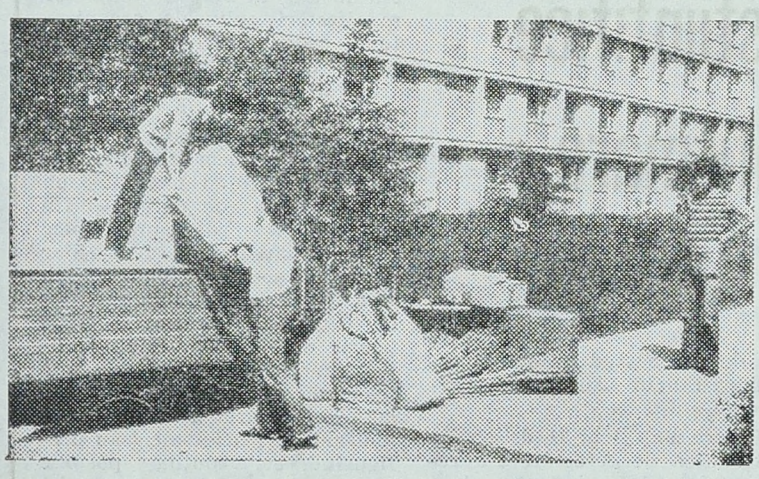

„Sosesc măturile"! Foto: IOSIF BERWANGER

Se lucrează la fundația noii biblioteci a Universității. IOSIF BERWANGER

Tovarășa președintă a căminului 1 Medicină, ce ne facem cu economia de energie electrică?

însumînd cca 2000 locuri, clădirea noii biblioteci a Universității și altele. 220 studenți din Centrul universitar Timișoara (facultățile de Construcții și Științe economice) vor participa în 4 brigăzi de muncă patriotică pe șantierele naționale ale tineretului de la canalul Dunăre — Marea Neagră și Nedeia — Măceșu (jud. Dolj). În localitățile de domiciliu, studenții vor participa la campania agricolă, la acțiunile de muncă patriotică inițiate de organele locale ale U.T.C. Pe întreaga perioadă a vacanței, la Casa de cultură a studenților, la cluburile institutelor, pe șantierele de muncă patriotică etc. se vor desfășura multiple acțiuni politico-ideologice, cultural-educative, recreativ-distractive, sportive turistice etc., dedicate evenimentelor deosebite din viața poporului și partidului.

Biletele de odihnă pentru studenții străini vor fi acordate de Consiliul U.A.S.C. C.U. în colaborare cu conducerile asociațiilor naționale și uniunilor de asociații naționale, cu respectarea cerințelor privind pregătirea profesională a acestor studenți.

● **Ionel Nicola** (student al I.A.T.) și **Victor Georoceanu** (Științe economice) au pornit-o pe drumul producției. În numele celor care i-au aplaudat în evoluțiile lor artistice, pentru felul în care au înțeles să-și trăiască studenția, pentru clipele frumoase, în care am simțit că „sîntem oameni", un sincer „Rămas bun!".

● Prezentarea grafică a acestui număr de revistă a fost realizată cu sprijinul studentului Nicolae Oană (an I Arhitectură).

BUPT

RĂSFRÎNGERI

OVIDIU PREDA

Într-o zi ca această sîmbătă de mai, vecinătatea terenului de sport cu nesfîrșitul verde al cîmpiei nu mi se pare altfel decît tulburătoare.

Chiar dacă în față am o groapă de nisip, două grupe de studenți zootehniști și doar cîteva sărituri peste 5 m, în spate un teren de volei, în stînga rămîn macii.

Băieții au trecut la tracțiune: 1, 2, 3..... 9, 10... și vocea asistentului numără egal fiecare nouă victorie asupra gravitației. 1, 2, 3... și iar de la capăt... cînd deodată se oprește la numărul 7... „Vezi dacă te lași furat de maci?"...

Despre asist. univ. Ovidiu Preda se spune că e „un om cu picioarele pe pămînt și capul pe umeri". (N.A.: și totuși văzuse macii...)

„Nu visez decît la ceva realizabil, dacă și acesta poate fi numit vis".

De pildă nu s-a gîndit niciodată ce-ar face dacă ar avea mult timp liber pentru că noțiunea i se pare imposibilă (și nu crede în teoriile nedemonstrabile).

Cu Ovidiu Preda nu poți vorbi despre el însuși. Mereu îți amintește de ceilalți.

„Cei care vin cu diverse probleme la comisia sport-turism și P.A.P. din C.U.T., inevitabil se lovesc de șeful de comisie"

„Și ce se întîmplă după lovire?" l-am întrebat.

„Nimic deosebit, le rezolv problemele".

De peste 10 ani activist A.S.C. (între 1968 — 1971 în cadrul comisiei sport-turism și P.A.P. din centrul universitar București, iar din 1972 pînă în prezent șef al aceleiași comisii — însă în C.U.T.) își prelungește o „studenție" a responsabilității cu gîndul mărturisit de a fi cît mai util și de a-i „crește" pe alții în același spirit:

„Așa cum pe mine m-au crescut alții în spirit organizatoric e de datoria mea să las pe cineva care să știe ce are de făcut".

În „munca de teren" a comisiei sport-turism, Ovidiu Preda e omul care mai crede în frumusețea sălbatică a muntelui și în gustul drumeției cu rucsacul în spinare, încercînd totodată regretul în fața modului de a „consuma" natura din autocarul falsei economii de timp.

Nu neapărat pentru că e absolvent al I.E.F.S., pentru Ovidiu Preda, practicarea sportului a devenit necesara toaletă a bunei dispoziții și a menținerii condiției fizice.

Cînd joacă volei i se simte pasa de specialist, cînd „mărșăluiește" pe distanța I.A.T. — căminul 15 complex (sediul comisiei sport-turism) nu vrea să se lase așteptat, iar în infernul unei alergări de rezistență își developează filmul amintirilor frumoase.

Tînăr și într-adevăr îndrăgostit de meseria sa, Ovidiu Preda crede că un cadru didactic are menirea de a trăi printre studenți și de a-i înarma cu luciditate în fața vieții, fără a aștepta rezolvarea pe care o dă timpul.

Și mai crede foarte mult în ceea ce face, conform principiului „Cine nu greșește nu progresează, / cine nu încearcă nu greșește".

RODICA ȚARȚAU

Festivalurile mondiale ale tineretului și studenților

La adunarea Federației Mondiale a Tineretului Democrat, care a avut loc între 8-14 februarie 1946, la Londra, s-a avansat pentru prima dată ideea organizării festivalurilor mondiale ale tineretului și studenților, cu scopul de a facilita o largă colaborare între forțele progresiste ale tinerei generații, în vederea realizării unității de acțiune a acesteia în lupta pentru pace, democrație și progres.

Concepute ca largi manifestări ale tineretului, într-o perioadă de tensiune și încordare internațională, festivalurile mondiale au contribuit la cunoașterea și apropierea dintre tinerii de pretutindeni la promovarea ideilor de pace și prietenie între popoare. Ele au constituit, în același timp, un mijloc de eliminare a barierelor ce împiedicau realizarea unor contacte între tinerii din țările socialiste și cei din țările capitaliste, în perioada războiului rece.

Primul festival mondial al tineretului și studenților, pentru solidaritate, pace și prietenie, a avut loc între 20 iulie — 17 august 1947, la Praga. De atunci, au mai fost organizate festivaluri la: Budapesta (1949); Berlin (1951); București (1953); Varșovia (1955); Moscova (1957); Viena (1959); Helsinki (1962); Sofia (1968); Berlin (1973).

La Festivalul de la București, la care au participat cca 30.000 tineri, din 111 țări, s-au organizat întîlniri politice, profesionale, studențești și între delegații, au fost prezentate programe cultural-artistice, la care au asistat aproximativ 2.000.000 de spectatori. Pentru prima dată, în programul Festivalului de la București au fost introduse competiții sportive.

Tineretul român a participat la toate edițiile Festivalului, aducîndu-și o contribuție importantă la organizarea și desfășurarea acestora

În perioada 28 iulie — 5 august a.c. va avea loc, la Havana, în Cuba. cel de-al XI-lea Festival al tineretului și studenților. Lozinca Festivalului, care semnifică sintetic obiectivele pe care tind să le realizeze participanții la această acțiune, este „Pentru solidaritate antiimperialistă, pace și prietenie".

Programul Festivalului cuprinde conferințe, seminarii, mese rotunde, mitinguri privind marile probleme ale vieții internaționale, activități și concursuri cultural-artistice, întîlniri ale tinerilor creatori, un festival al filmului de tineret, competiții sportive, întîlniri cu tineri cubanezi.

Din țara noastră, la cel de-al XI-lea Festival mondial al tineretului și studenților de la Havana va participa o delegație formată din 150 de tineri muncitori, țărani, elevi, studenți, fruntași în întrecerea „Tineretul — factor activ în îndeplinirea cincinalului revoluției tehnico-științifice".

În spiritul politicii externe a partidului și statului nostru, al indicațiilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., președintele R.S. România, U.T.C. s-a pronunțat și se pronunță pentru ca Festivalul de la Havana să ia în considerare mutațiile ce au intervenit în viața internațională, în mișcarea de tineret de pretutindeni, astfel încît el să aibă un caracter larg, să fie deschis tuturor organizațiilor progresiste și democratice de tineret din lume.

U.T.C. acționează pentru asigurarea unui caracter predominant politic Festivalului, pentru ca, în cadrul lui, să se realizeze schimburi de păreri, informații și experiență privind lupta tineretului împotriva politicii imperialiste, colonialiste și neocolonialiste, de forță și dictat, a politicii rasiste și de apartheid, pentru lichidarea subdezvoltării și instaurarea unei noi ordini economice și politice internaționale, pentru înfăptuirea dezarmării și, în primul rînd, a dezarmării nucleare, pentru securitate, cooperare și progres social.

U.T.C. consideră că Festivalul trebuie să acorde, spre deosebire de trecut, o atenție sporită problemelor specifice tinerei generații.

Ținîndu-se seama de diversitatea opiniilor și punctelor de vedere, U.T.C. consideră necesar să se asigure condiții adecvate pentru realizarea unor discuții sincere, purtate în spirit constructiv, în vederea unei mai bune cunoașteri reciproce, a dezvoltării sentimentelor de prietenie și solidaritate, a intensificării unității de acțiune a tinerei generații pe platforma luptei antiimperialiste, pentru o lume mai bună și mai dreaptă.

Delegația noastră, care va participa la Festival, va înfățișa pe larg activitatea neobosită a poporului și tineretului român pentru traducerea în viață a hotărîrilor celui de-al XI-lea Congres și Conferinței Naționale ale Partidului, a Programului P.C.R. de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. Va fi prezentată pe larg activitatea externă a partidului și statului nostru, îndreptată spre dezvoltarea unor ample legături de colaborare cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare și cele nealiniate, cu toate statele lumii, spre intensificarea solidarității cu forțele revoluționare, democratice, antiimperialiste de pretutindeni și afirmare, în relațiile internaționale, a neamestecului în treburile interne, a avantajului reciproc, respectării dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur destinele. Reprezentanții noștri vor da expresie sentimentelor de prietenie și solidaritate pe care tineretul român — crescut și educat de partid, participant activ la înfăptuirea politicii interne a P.C.R. — le nutrește față de tînăra generație din țările socialiste, de tinerii din teritoriile neeliberate, din țările în curs de dezvoltare, nealiniate, din țările capitaliste dezvoltate.

Reprezentanții noștri vor participa la reuniunile politice, la acțiunile cultural-artistice și la manifestările consacrate problemelor specifice ale tineretului.

Festivalul de la Havana reprezintă, în același timp, pentru tinerii din țara noastră un nou prilej de a lua contact cu viața și activitatea pe care o desfășoară tineretul și poporul cubanez pentru construirea socialismului, de a intensifica relațiile de prietenie și cooperare cu Uniunea Tinerilor Comuniști din Cuba.

Cazarea studenților familiști în anul universitar 1978-1979

Studenții care solicită cazare în căminele de familiști pentrul anul universitar 1978-1979, vor depune cererile la sediul Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara (Universitate, camera 325) în perioada 5 iunie — 5 septembrie a.c. Cererile se vor întocmi pe formulare tip care se obțin tot la sediul Consiliului U.A.S.C. din C.U., zilnic între orele 9-16. Vor depune cereri atît studenții români, cît și cetățenii din alte țări aflați la studii în România, indiferent dacă pînă acum au locuit la căminele de familiști sau solicită pentru prima dată acest lucru.

Cererile vor fi avizate de secretariatele facultăților și președinții consiliilor A.S.C. din facultăți care vor certifica situația materială și calitatea de studenți a solicitanților. La rubrica referitoare la situația profesională a solicitanților nu se va trece nimic, deoarece în perioada 5-10 septembrie a.c. comisia socială a Consiliului U.A.S.C. din C.U. și Comisia de cenzori vor verifica, la secretariatele facultăților, mediile solicitanților. Pentru ușurința verificării situației profesonale, la rubrica „anul de studii" se va trece pe lîngă anul de studii, secția și numărul grupei din care au făcut parte solicitanții în anul universitar 1977-1978.

La repartizarea locurilor în căminele pentru căsătoriți se va ține cont de următoarele criterii: activitatea profesională, activitatea obștească, dacă solicitanții au mai locuit sau nu în căminele pentru căsătoriți, situații speciale (copii, boală, graviditate), situația materială (în cazul cînd numărul cererilor depășește numărul disponibil de locuri).

Listele cu repartizarea studenților familiști în cămine de căsătoriți vor fi aprobate de biroul Consiliului U.A.S.C. din centrul universitar și vor fi afișate la căminele de familiști și la sediul Consiliului, în data de 13 septembrie 1978.

Nu vor fi cazați în căminele pentru familiști studenții care nu îndeplinesc condițiile necesare: cei care nu au acte legale de căsătorie, cei la care unul dintre soți nu este student sau cei care sînt repetenți.

Studenții căsătoriți de la Institutul agronomic vor fi cazați într-unul din căminele de pe Calea Aradului.

După data de 15 septembrie în conformitate cu regulamentul de funcționare al căminelor studențești, nu se vor mai face cazări la căminele pentru studenții familiști.

ÎNȚELEPCIUNEA STRĂZII (11)

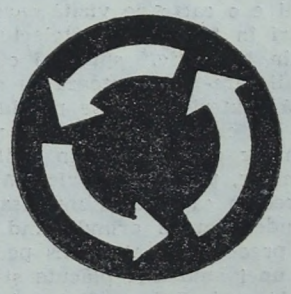

Tine-te de firul rațiunii... Ea va răzbi prin hăul unde alții se încurcă. (OMAR KHAYAN)

BUPT

argument

Cartea de vizită

Intrînd în Facultatea de mecanică, culoarele ei te întîmpină cu un gest primitor. Peste tot pereții sînt „vorbăreți" și se pricep foarte bine în a da nume faptelor. Este interesant de urmărit modul în care este concepută această vorbire în imagini, cifre, grafică și grafice.

Culoarele Facultății de mecanică vorbesc vizitatorului ocazional ori „obișnuiților casei" despre ceea ce se întîmplă în amfiteatrele, atelierele, laboratoarele unde învață 2.700 de studenți, ce se întîmplă în gîndurile lor, vorbesc despre fața nouă a țării, despre creșterea ei, despre viitorul ce-l pregătim. Realizată sub directa îndrumare a organizației de partid din facultate și „bucurîndu-se" permanent de exigența secretarului acestuia, tovarășul prof. dr. ing. **Iosif Groșanu**, propaganda vizuală este un complementar de ținută și de strictă actualitate pentru cele mai diverse cursuri ținute în școală; pentru cursurile de specialitate prin panourile destinate realizărilor diferitelor catedre, a preocupărilor acestora; pentru conștiința cetățenească, politică a studenților prin numeroasele panouri de popularizare a politicii partidului și statului. Totodată propaganda vizuală își propune să facă cunoscute succesele studențești în activitatea de integrare, de cercetare și producție, ca și preocupările extra școlare ale studenților, participarea lor la festivalul național „Cîntarea României" a căror cîștigători sînt popularizați, ca de altfel și fruntașii concursurilor profesionale **Traian Lalescu** și **Traian Vuia**.

Un panou generic pentru modul în care la Mecanică se știe să se facă propagandă vizuală este cel intitulat: **„Acolo unde mîine ne cheamă țara, societatea pe care o edificăm e o societate a muncii și creației"** ori cel avînd ca idee centrală una din ideile secretarului general al partidului: **„Formarea omului nou constituie cea mai nobilă răspundere, îndatorire revoluționară de onoare a partidului comunist"**.

Sînt popularizate ultimele apariții editoriale în materie de carte politică, funcționează o gazetă a cercului de studiul metalelor sinoptică pentru preocupările cercului, activitatea sportivă (care ar merita să fie reactualizată) are rezervată și ea un colț ca și activitatea fotoamatorilor (credem că dacă s-ar fructifica și mai mult realizările Cercului „Foto", s-ar putea realiza o împletire a peisajului industrial cu frumuseți ale naturii, într-o plăcută armonizare), de asemenea o gazetă a catedrei militare oferă aspecte din pregătirea militară a studenților. Revista culturală „Estudiantina" realizată de același Ștefan Popa, și revista comisiei profesionale țin la curent masa de studenți cu evenimentele din aceste domenii.

O gazetă care nu ne satisface este intitulată „STOP A.S.C.". Se pare că ea este gazeta c o m i s i e i politico-ideologică și că ar trebui să fie o gazetă de atitudine studențească. Nu am înțeles statutul „Paginii abrazive", care e scrisă cuminte, teoretic, șablonard. Nici „Faptul politic" nu e tocmai la zi, dar probabil că ritmicitatea cu care s-a obișnuit această gazetă nu-i permite prea multă actualitate.

Cu toate că printre lucrurile foarte bune realizate la Mecanică, am văzut că-și mai au loc unele deficiențe, putem spune că ceea ce ne oferă culoarele facultății e o carte de vizită care te îmbie să intri în fenomenul intelectual ce trăiește în instituție, spre a-i cunoaște pe oamenii care-l alimentează cu munca lor.

Dacă „exterioarele" se prezintă la cote înalte de calitate în sensul că vorbesc studenților convingător, în sălile de curs și seminar, propaganda vizuală e anemică. Credem că factorii interesați, asociația studenților în primul rînd ar trebui să se preocupe mai intens pentru realizarea unei ambiențe plăcute și mobilizatoare în același timp. Și sperăm că mergîndu-se pe linia realizărilor de pînă acum, vom putea vedea la Mecanică lucruri și mai frumoase.

MARCEL SĂMĂNȚA

Sîmbătă la ... două trecute fix

Sîmbătă, la ora paisprezece, un vînt tăios trece pe Bulevardul Mihai Viteazul în mare viteză depășind troleibuzul 12 priponit în fața Facultății de mecanică. În troleibuz nu urcă nimeni, din troleibuz nu coboară nimeni. Culoarele facultății sînt niște străzi pustii.

Preocupat de ora nepotrivită pentru vizite și de faptul că-s un musafir neatent, (n-am cumpărat lăcrămioare de la țigăncile din centru pentru gazde), am luat pe rînd cele două cămine ale Mecanicii după numărul lor curent și camerele de la stînga la dreapta. La căminul 1 MV se pot face diverse treburi interesante în ceasul al patrusprezecelea. De pildă se poate fuma (camera 4) și afuma, tuși, freca la ochi, asculta muzică în semiîntunericul produs de fum, în semiîntunericul presărat cu stele pisate, cu coadă și dîră. Sau se poate vizita colecția completă de borcane, sticle fumurii și nu un oarecare coș de hîrtii, ci unul bogat.

Am întrebat ce e nou în autogospodărire. Curățenie relativă. Cu excepția unui spălător unde niște hîrtii neascultătoare tot scoteau capul din bidon și țipau (mai precis cîntau în baie).

Lipsită de dezordinea — cică intelectuală — a multor camere, cea cu numărul 22 ar fi cuminte și ascultătoare. De aceea s-o dăm drept model.

Pe o ușă, un afiș ne anunță că cineva „preferă punguța cu doi bani", iar altcineva, cocoșul. Propagandă vizuală se face și la 43: „Fumători! Folosiți doar scrumierele. Nu le lăsați să „vegeteze" pline de mucuri (mai ales în timpul nopții" „Obiectele neutilizabile (hîrtie, resturi, etc) se vor arunca în coș, nu la coș! Nu vă împrăștiați obiectele personale prin cameră (poate se pierd)" Sfaturile acestea prețioase aparțin lui Vlad Greere și se pare că sînt de mare folos.

Intr-o altă cameră ni se spune că s-a recomandat de către un tovarăș doctor punerea valizelor în dulap pe un umeraș. Oare de ce rețeta dînsului nu a prescris punerea dulapurilor în valiză?

În toate camerele cîte un student cel puțin visează doi stropi mari de apă caldă picurîndu-i în palmă ca două mărgele. Ne pare rău că ciocănitul nostru în ușă i-a destrămat visul.

Cineva își curăță o pată de pe pantaloni. Are întîlnire. Nu știm însă dacă benzina e și un deodorant căutat.

La celălalt cămin sînt dus de-a dreptul într-o cameră bine autogospodărită. Dorin Chișcan, Ion Vaia, Radu Mărginean, Vasile Silion, Virgil Iosifescu și Mihai Siminie au ținut cu tot dinadinsul să rămîn la ei pînă-mi mijește o mustață ce poate fi răsucită în oglinda curățeniei la care țin atît. La 120 am văzut lalele. În camera președintelui Sabin Popa am văzut garoafe. Am bătut la multe alte uși, care mi s-au deschis pentru a vedea camere care seamănă leit una cu alta, cu aceeași gestică a locatarilor și aceeași tihnă a după-amiezii. Unele însă țineau cu tot dinadinsul să distoneze. Astfel la **110** masa era plină de ambalaje cu gîtul gol prin care se vedea neclar scrumiera plină de mucuri. Un magnetofon cînta, iar cei trei-patru studenți stingheriți căutau o formulă de concediere pentru musafirul nepoftit. Data viitoare n-o să mai vin fără lăcrămioare.

La parterul căminului 2 MV stau vreo cincizeci de fete. Sabin și Sabina mă însoțesc. Împărăția Sabinei mi se relevă în ritmurile ei dantelate. Un bec pe un dulap lîngă o sticlă de apă îți sare în brațe de cum intri. In timp ce studenta de serviciu o căuta pe Sabina, la poartă face de serviciu un băiat. Sabina zice că a trecut timpul florilor. Eu caut flori. Și întreb dacă șefa de cămin le „reprezintă" pe fete. Mi se răspunde un „da" lung. Dar, aflu că cea cu răspunsul e și ea în comitet. Într-o cameră — verdeață și Tehnologia materialelor. Una din fete mă roagă să le aduc soare cu baniță. De atunci caut o baniță. O alta se plînge că nu au oglinzi. Ci numai una și aceea crăpată, pingelită cu „scotch". De ce băieții au atîtea? Să se vadă frumoși? Intr-un borcan dolofan de „poirres rouges coupes en vinaigre" o lalea mare. Cînd să mă entuziasmez și eu aud că rubrica „De la om la om" de sîmbăta asta nu-i interesantă.

Sabin mă îndreaptă spre sala de lectură. O încăpere frumoasă, excelentă pentru studiu. E o atmosferă aici însă stătută și un geam ciobit schimbat de săptămîni, pripășit într-un colț, ceea ce vine să întărească zvonul că fetele vin rar aici și cînd o fac, o fac numai pentru oglindă.

Dar e primăvară, să vorbim de ea. Ieșind însă am văzut ceea ce trebuia să vedem la intrare: în „Deval de veselă" se ofilesc florile. Nu lăsați să se ofilească florile fetelor!

MARCEL SĂMĂNȚA

„Șantierul studențesc"

CONSTANTIN DUMA

Birourile de an răspunzînd exigențelor A.S.C.

Este binecunoscut rolul biroului de an în viața de organizație a grupei. Dar modul în care acesta se achită de atribuțiile ce-i revin, este diferit la diferiții ani de studiu. Pentru a concretiza aceste afirmații, am analizat activitatea a două birouri de la Facultatea de chimie și anume: anul III TCO și anul I TSCO.

Primul este cotat ca un an cu rezultate excelente după sesiunea de examene din iarnă. Acest lucru se datorește în primul rînd studenților grupei, dar și faptului că ei au avut de susținut doar două examene, pe cînd anul IV, de exemplu — cotat de asemenea ca un an cu rezultate foarte bune — a avut patru examene și unul sau două proiecte.

Am încercat să aflu care a fost rolul biroului în obținerea acestor realizări ca și activitatea desfășurată de membrii acestuia în raport cu funcția ce revine fiecăruia. Stînd de vorbă cu secretarul de an, **Nicolae Simion**, am putut afla lucruri interesante și anume, faptul că între membrii biroului și ceilalți studenți ai grupei nu există o delimitare, adică atunci cînd sînt luate anumite hotărîri biroul se consultă în „plen", apoi cu colegii lor astfel încît rezultatele nu pot fi altele decît cele scontate. Activitatea biroului este destul de restrînsă, căci activitatea lui este activitatea grupei.

Biroul de an din care face parte este un birou obișnuit, „care tinde spre normal" (cuvintele îi aparțin), membrii lui sînt oameni entuziaști, poate nu chiar atît de mult ca la început, dar aproape.

Activitatea lor, mai degrabă, sprijinul acordat colegilor, s-a resimțit și atunci cînd au fost luate măsuri pentru împărțirea cărților de specialitate și în sesiune, cînd a fost rezolvată problema sălilor de studiu, atunci cînd au fost mobilizați studenții pentru dificilul parțial de BTC unde prezența de aproape sută la sută este demnă de subliniat.

Și în pregătirea profesională, membrii biroului au obținut rezultate bune și foarte bune. Cuvîntul lor s-a făcut simțit mai ales în timpul practicii productive, cînd au luat asupra lor întreaga organizare.

Mai există însă unele probleme ce stau în atenția biroului și care trebuiesc rezolvate, spre exemplu, lărgirea unității și apropierea mai mare dintre studenții din grupă, evitarea tendinței de singularizare ce apare din cînd în cînd, crearea unui climat de studiu cu întreaga grupă și cu activiștii.

Nu aceleași lucruri se pot spune și despre biroului anului I Silicați. Însăși grupa a obținut rezultate foarte slabe la sesiunea din iarnă, deși a fost prima sesiune și trebuia susținută ca atare. Se poate spune că entuziasmul caracteristic studenților anului I este absent sau se manifestă prea puțin.

Atunci cînd există interes din partea biroului, nu există receptivitate din partea grupei. Toată lumea vrea să fie liberă, lipsită de prea multe griji. Secretarul de an, **Valentin Cartian** trebuie să-și mobilizeze de fiecare dată colegii... să-și îndeplinească îndatoririle (!). Dacă ei și-ar fi înțeles pe deplin rolul ce îl au în cadrul grupei poate că situația ar fi fost cu totul alta.

La dezbaterile politice temele sînt greu accesibile studenților, poate și pentru asta dezbaterile merg foarte greu. Mai bine merg treburile în domeniul sport-turism, ceea ce însă nu poate ridica calificativul de **nefatisfăcător** al muncii acestui birou de an.

Anul III TCO și anul I TCSO, două exemple în opoziție; sîntem siguri că la Facultatea de chimie mai este ceva de făcut!

MARIANA TROI

BUPT

accente

Lanterna magică?!

În nr. 18 al gazetei de perete „Lanterna", care se lipește în hol la „Electro", se trag concluziile definitive asupra Colocviului național de teatru studențesc, găzduit recent la Timișoara.

Articolul central al gazetei este o tentativă de pamflet la adresa activității teatrale de la Universitate *și de la* Arhitectură *; în compensație se aduc elogii teatrului practicat la* Electrotehnică. *Totul fiind desigur în virtutea obiectivității care-i animă pe respectivii gazetari de perete.*

Adevărul este că datorită unor deficiențe organizatorice cei de la „Electro" (spre deosebire de cei de la „U") nu și-au putut prezenta spectacolul în cadrul Colocviului și acum își derefulează „off"-ul pe spinarea colegilor lor care au fost mai norocoși.

Și noi, cei de la „U", ne simțim complexați de politehniști în unele domenii (știință, tehnică) dar aceasta nu înseamnă că trebuie să-i jignim. Oricum, dat fiind că viețuim într-un mediu intelectual, să ne „desființăm" și să ne lăudăm reciproc numai în măsura în care reușim să ne argumentăm. Doar așa va putea supraviețui acea noțiune demodată numită „fair-play".

Spre exemplu articolul menționat declară că Teatrul „Thespis" al Universității a obținut cele 4 premii I grație unor manevre de culise. Noi nu avem, ca replică, decît naivitatea de a cere argumente. Același „Thespis" este acuzat că are o componență nestudențească, în cvasitotalitate. Acest „adevăr" se materializează prin aceea că între cei 15 membri ai trupei există o absolventă a Universității, cu locul de muncă în Timișoara, și un elev premiant al unui liceu timișorean, deci un student potențial.

Despre „arhitecturiști" se spune în articol că, practicînd teatru-colaj, practică un gen ambiguu. Respectuos reamintim autorilor că teatrul-colaj este o modalitate de expresie specific studențească și legalizată ca atare la Festivalul național de teatru studențesc.

Semnatarului acestor rînduri i se contestă paternitatea asupra spectacolului „Lecție de fiziopatologie" și, practic, se sugerează abuziv că respectivul spectacol a fost realizat în fapt de Diogene Bihoi, un pionier și un specialist recunoscut al teatrului studențesc. Faptul că spectacolul meu e bănuit ca aparținînd unei persoane atît de competente, constituie pentru mine un foarte frumos compliment.

Articolul conține și o dizertație corectă despre raportul dintre trupă și instructor dar în final apar alte acuzații gratuite. Fraza rostită de Dan Manolescu în colocviu : „Teatrul studențesc se află între teatru profesionist și cel de amatori" este corectată de autori în sensul că „teatrul studențesc este un teatru amator". I-am ruga pe cei în cauză să facă distincția dintre statutul juridic de amator și statutul spiritual de amator, care se referă la diletantismul artistic și la care se referea și Dan Manolescu.

N-am vrea să vă ascundem faptul că „Lanterna" funcționează fără bateria responsabilității, dat fiind că articolul este nesemnat, iar colegiul de redacție nu este afișat.

SABIN POPESCU

Casa de cultură a studenților reprezintă un cadru, dintre cele mai plăcute, de petrecere a timpului liber, fapt datorat caracterului educativ și conținutului interesant al majorității acțiunilor desfășurate în perimetrul, atît de cunoscut al „Casei".

Cine și pentru ce frecventează Casa de cultură a studenților ? Iată o întrebare care a constituit punctul de plecare al unei anchete realizate, într-o sîmbătă seara, cu sprijinul lui Ionel Nicola. Rezultatele, dincolo de jocul cifrelor, pot să impună cîteva concluzii. Astfel din cei 322 de tineri care au intrat în Casa de cultură 93 erau elevi și muncitori, iar restul studenți. Să-i repartizăm pe institute : I.P.T. — 156, I.M.T. — 32 ; I.A.T. — 22 ; U — 19 (!), iar pe ceilalți tineri în : cu legitimații — 34 ; fără legitimații — 59.

Majoritatea studenților sînt din anul I și II (158). Evident că aceste cifre reprezintă o situație existentă în acel moment. Urmărind însă, seară de seară, pe cei care frecventează Casa îți poți da seama că cifrele sînt concludente și pentru alte zile. O mulțime, încă, eterogenă, cu manifestări diferite, care niciodată nu va putea să se manifeste mai intim, și astfel să creeze acea atmosferă plăcută care trebuie să existe în mijlocul unui colectiv.

CINE ȘI PENTRU CE ?

Sînt mulți care vin la repetiții, făcînd parte din diverse formații artistice, devenind deja cunoscuți de „cerberul" de la intrare. Vineri, mai ales, dar și în serile în care mai sînt programate filme (există o foarte bună selecție din partea personalului casei) sălile sînt arhipline. Mai sînt apoi spectacolele de la **casă**, audițiile muzicale, clubul de bridge sau șah, vizionări TV, cercul de presă, cercul foto sau cineclubul studențesc etc.

Și totuși mai sînt lucruri care nu plac. Marele impediment este legitimarea la poartă. Mulți își mai uită legitimațiile.

Dar să nu uităm că, pentru „liniștea" acțiunilor, este absolut necesar acest document. Discoteca se zice că îi **deranjează** pe cei care au nevoie de liniște (!). Și ... un fapt sesizat de studenți: prea mulți elevi. (De altfel o situație asemănătoare poate fi găsită și la alte discoteci studențești !). Să nu uităm că există o casă a tineretului pentru acești tineri (situată, paradoxal, lîngă Complexul studențesc) unde au aceleași posibilități de recreere (poate chiar mai diverse decît la Casa studenților — situată la distanță de Complex !).

Întrebați ce alte acțiuni ar dori să întîlnească la Casa studenților, interlocutorii au dat sugestii diverse, unele chiar foarte bune : filme sportive, programe artistice variate, filme artistice sau documentare precedate de o prezentare din partea unui critic, mult folk, întîlniri **organizate** cu muncitori și elevi, bal mascat (!). Și, evident, discotecă (prelungită !).

Frecventarea acestui lăcaș de cultură este condiționată de orarul de la facultate, de vreme (!), de mersul tramvaielor, de mulți alți factori. Cert este, însă, faptul că există încă rețineri din partea studenților, față de acțiunile de aici. O reținere nejustificată și care trebuie să dispară din rîndul acestor tineri. Casa de cultură a studenților este casa de cultură a **tuturor** studenților și munca colectivului entuziast și priceput de aici trebuie onorată cum se cuvine. Setea de cultură și de educație, necesitatea de a te destinde își găsește la Casa de cultură a studenților climatul propice de manifestare. Rămîne doar să constatați, și dumneavoastră acest lucru !

NICOLAE OANA

COCKTAIL BABILON

Bufetul Universității — șapte mese de 80 X 100 cm, înălțime 70 cm și nouă mese de 90 X 90 cm, înălțime 110 cm. Un adevărat vad prin care se perindă o lume pestriță (vom vedea mai în jos), un excelent loc de întîlnire, de consumare a unei țigări lîngă o cafea sau cine știe ce altceva. Lumea vine, cumpără, bea, mănîncă, discută în tot acest timp și apoi pleacă. Totul într-un timp relativ scurt, echivalent cu pauza. Dar, nu vă speriați, ce rost ar mai fi avut materialul dacă ar fi chiar așa. Să lăudăm cafeaua ? Nu, pentru că n-avem de ce. Langoșii ? Nici atît. Am dorit să vedem doar cît timp stă (dați-ne voie să punem aici în paranteză — pierde lumea jos la bufet în timpul dintre două pauze.

Deci : **23 mai** — zi ploioasă. **Ora 8,15.** Bufetul s-a deschis de cîteva minute. În stînga, la o masă înaltă, sprijinit în coate, un student în haină de piele (pe care îl vom întîlni de acum încolo tot timpul la bufet și care se numește Mircea Mihuța din anul III, Ec. Ind.). Pe filtrul de cafea un bilet scris de mînă anunță că este defect. Vom bea deci și noi cafea dintr-o oală. Avantaj : nu se mai formează coadă așa mare. **8,45.** Mircea M. stinge țigara și se îndreaptă spre ușă. „Du-te, bă, la ore" ! — către un coleg. **8,50.** Pauză. Facem și noi. **9,05.** Unii pleacă la ore. **9,10** Alții nu. **9,15.** O privire de ansamblu : masa de lîngă noi — două studente beau dintr-o sticlă de suc, un băiat în scurtă de fiș cu o cafea. Mai vin două fete ; una are părul lung și o bluză roșie cu mîneci scurte. La masa mare din față o fată — Tatiana Paul, an III ec. ind., Mircea și un coleg în haină de piele fumează și rîd. Pe masă doar scrumiera. Vin doi tehnicieni în halate albastre. Două studente la o masă mică au mîncat un crenvurșt, au băut două cafele și acum mănîncă două prăjituri. Eclair. Radu Șerban — an IV, ec. ind. — după o noapte albă petrecută cu lucrarea la planificare, se trezește cu o cafea. La masa vecină numărăm 11 (unsprezece) persoane. Sînt în anul IV matematică și discută despre repartiții.

Pe banchetele de la garderobă stă un grup de sportivi. Unul are geantă „Puma" și își aranjează părul în oglindă. Costică Duma le face o poză. Tresar toți. Unul dintre ei : „... și-așa în **Forum** am mai apărut, la Jazz..." Costică mai „prinde" un grup. Ne apropiem și încercăm să aflăm ce și cum. Un student și cinci fete. Se dau drept studenți de la informatică în practică. Insistăm, dar EL ripostează zgomotos (aflăm ulterior că se numește Valter Schneider din III, Filologie). Maria Dorobanțu și Rodica Stoiculescu (IV matematică) termină cafeaua și pleacă. Au examen la astronomie. Își face apariția anul III engleză. „N-am făcut pauză la nouă fără zece și ne-a dat drumul mai repede...". La altă masă grupa 437 română-latină: „Facem pauză cînd vrem"... și acum făcem totalul : 77 + 6 la coadă = 83 de persoane, adică o medie de 5,1875 studenți la fiecare masă. **9,50.** Din nou pauză. O femeie trece cu o găleată în mînă și strînge o primă tură de cești și sticle goale. **10 și ceva.** Apar doi studenți cu cască de protecție pe cap și se așează pe un scaun. Îi ține pe amîndoi. Mai apar cîteva fete scuturîndu-și umbrelele. Deci afară plouă încă. Cornelia Pop, Ioan Ciuciulete, Teodor Achim, Mihaela Roșianu, adică patru studenți ce-și petrec o parte din practică jos la bufet. Mircea Parasca (III Filologie) cu patru colege atacă o masă liberă și o cuceresc ușor. Se așează și stau. Numărăm : 62. Atmosfera este mai liniștită — liniștea dinaintea „furtunii". **11 fără zece.** Pauză. Se umple toată sala. Ieșim pentru cîteva minute afară la aer. Nu mai plouă. A trecut pauza. Au plecat polițiii. Masa din dreapta a trecut pe lapte-bătut. Au sosit langoșii ! La altă masă, lîngă un tip care spune bancuri, s-au adunat nouă colegi și el nu mai prididește. Lîngă primul stîlp două studente îi prezintă unui cadru didactic ultimele creații ale modei. Acesta răsfoiește lacom revista, apoi o dă cu regret înapoi. Și iarăși numărăm : 48. Slab ! Iarăși pauză. Femeia face iar tura cu găleata. Intrăm în ora de stat 12-13 în care observăm : un inginer de pe șantierul viitoarei biblioteci cu cască albă pe cap și un carnet sub braț, cinci cadre didactice la o masă („... am făcut niște miei la frigare..." sau „... auzi, zi-o pe aia cu ... Las-o că-ți strică firma...") Mircea Mihuța bea încă o cafea. Maria Stumbilich și Marin Moiș (III, Ec. Ind.) beau apă minerală. Una din sticlă, alta din pahar. Dintre 17 studenți care ocupă celelalte mese unul are o geantă la spate. Monotonă, a trecut și ora asta cu 27 de personaje. **Ultima oră.** Zece mese goale. Cinci băieți (între care și Mircea) discută în jurul unei farfurii pe post de scrumieră. Carmen Teodorescu (II Filologie) este bronzată. („Toată lumea mă pastilează ... M-am bronzat la soare ...") și stă la o masă cu colega ei Mihaela Marcu. O femeie în vîrstă, la o altă masă, stă gînditoare în fața unei cafele. Mai vin două fete, dar este prea tîrziu. Este ora 13,40 și se trag panourile despărțitoare. Cele două cumpără totuși un „Snagov" Mircea încheie ziua cu un suc. Pleacă și ultimul grup : Monica Popa, Adelheid Weisz, Adriana Ramis și Sabina Popa de la Filologie. Rămîn însă cele două vînzătoare : Stela Hatcău și Maria Mitrăuș. Plecăm și noi :

DORU ȘIMANDAN și GEORGE BOIERU

Fotograful Constantin Duma a plecat de la ora 13...

BUPT

lirică

Cena

Sînt douăzeci de ani

Anul acesta se împlinesc 20 de ani de existenţă a cenaclului „Pavel Dan". De existenţa acestui cenaclu se leagă numele poeţilor Anghel Dumbrăveanu, Duşan Petrovici, Damian Ureche, Marcel Turcu, Şerban Foarţă, Aurel Turcuş, Crişu Dascălu, numele criticilor literari Cornel Ungureanu, Lucian Alexiu, Nicolae Ciobanu, numele prozatorilor Sorin Titel, Ion Velican. O contribuţie însemnată la dezvoltarea valorică şi-au adus şi îşi aduc universitarii Marcel Pop Corniş, Livius Ciocîrlie, Vasile Creţu, Stela Mirel, Rodica Bărbat şi Viorel Boldureanu.

În prezent cenaclul are o „echipă" de creatori foarte talentaţi; Petru Ilieşu, Ion Monoran, Mircea Bîrsilă, Adrian Derlea, Constantin Mărăscu valoroşi scriitori de mîine. În ultimul timp s-au afirmat Marcel Sămânţă, Gheorghe Lână, Lucian Scurtu, Traian Traian, Mariana Opruţ, Alexandru Bercu şi alţii.

Mulţi dintre actualii membri publică în revistele „Amfiteatru", „Luceafărul", „Tribuna" sau „Ramuri".

De asemenea, ei deţin numeroase premii naţionale. Revista „Forum studenţesc" a publicat şi publică cu consecvenţă creaţiile cenacliştilor de la „Pavel Dan", mai ales în conjunctura în care revista de cultură „Orizont" din Timişoara nu s-a dovedit îndeajuns de receptivă la realizările poetice ale acestui grup de talente.

Marcel Sămînţă

DUPĂ CUIBURI

Prin bălării
umblu după semnele stelelor
în căutarea metaforei
în cuiburi
gînguresc sîmburii încolţiţi
Ciulinii galbeni sînt rupţi
semn că pe aici au mai trecut
poeţii lumii.
În urma mea se aud paşi.
Metaforele ca nişte termite
îşi înlănţuie umbrele fascinante
încercuindu-mă
Caut neîncetat cărarea neumblată,
spirala care urcă acolo sus
unde din inefabil
se deschide metafora.

Marius Tîrziu

SCRISOAREA DIN 14 APRILIE

tînăr cu spatele frumos
suportînd riscul de-a scrie poezie
chiar pe
cămaşa ieftină
pe care nevasta o spală des
să pară alta
cînd dimineaţa începe
să mă iubească din nou
dar asta spune
atît de puţin
acum
cînd
salcîmii dau să înfrunzească
şi iarba din faţa casei
e mai reală ca oricînd.

EMOŢIA VISULUI TRĂIT

Generaţii de poeţi ne stau pe umeri
fără s-o ştim fără s-o ştie şi fără s-o spună
vreunul;
generaţii de care de luptă
trec visele dincolo de vise;
generaţii de poeţi care pot confirma
ce greu se scrie o poezie bună
cît de greu e să scrii cu voce tare;
generaţii de poeţi care tînjeau
după o maşină de scris
sau barem un stilou de duzină
Din metalul unui singur tanc topit
oare cîte maşini de scris s-ar fabrica?
cîte peniţe pentru stilouri de duzină?
Tatălui meu i-ar fi plăcut să fiu poet
şi fiicei mele
pe care urma s-o cheme Arghentina
şi poate şi fiului meu care
vinde ziare vechi în vis
dar tatăl meu a fost poet
şi tatăl tatălui meu a fost poet;
fără s-a ştim fără s-o ştie şi fără s-o spună
vreunul
au scris cu plugul şi baioneta
au scris epopei
le-au scris cu voce tare
să se audă bine în patria mea
care nu-i de găsit pe toate drumurile.

Adrian Derlea

ATU

cele douăzeci de cărţi ale zilei deseori, fără un atu
plopii de la marginea grădinii în care se opresc
vîntoasele
şi de unde cîmpia îşi ia nemărginirea pe umeri
seara cînd de cele mai multe ori sînt un prinţ învins
în turnir
şi-mi mai rămîne doar licoarea fără gust a
singurătăţii
cînd trec cocorii către nord ademeniţi de primele
zăpezi
se-aude un pian mecanic
ce deplînge el mie nu-mi este străin
e dragostea de spume incolore care nu se ştie de ce
se cheamă cleopatra
şi rîul constrîns să treacă pe sub oraş ca o insinuare
otrăvit şi ucigător deopotrivă
vremea asta are nume de stradă nepavată
şi se-afundă în ea roţile camioanelor prea încărcate
cu lemne şi cărbuni
vine iarna – acum plouă des
mărunt şi e frig
efemerele cuvinte spun despre lucruri că sînt
trecătoare
şi-apoi nu mai există.

VREMELNICIE

două zile ca o medalie
una de început a bucuriei cealaltă nu
între timp exaltarea
cînd pînă şi oraşul este o iubire veşnică
fără umbre şi fără bulevarde care se intersectează
timp nu există
poate nici oboseala trecerii peste noapte
amintiri vom avea doar cîteva ilustrate colorate
pe care o mînă străină va fi scris
salutări dintr-o clipă trecută.

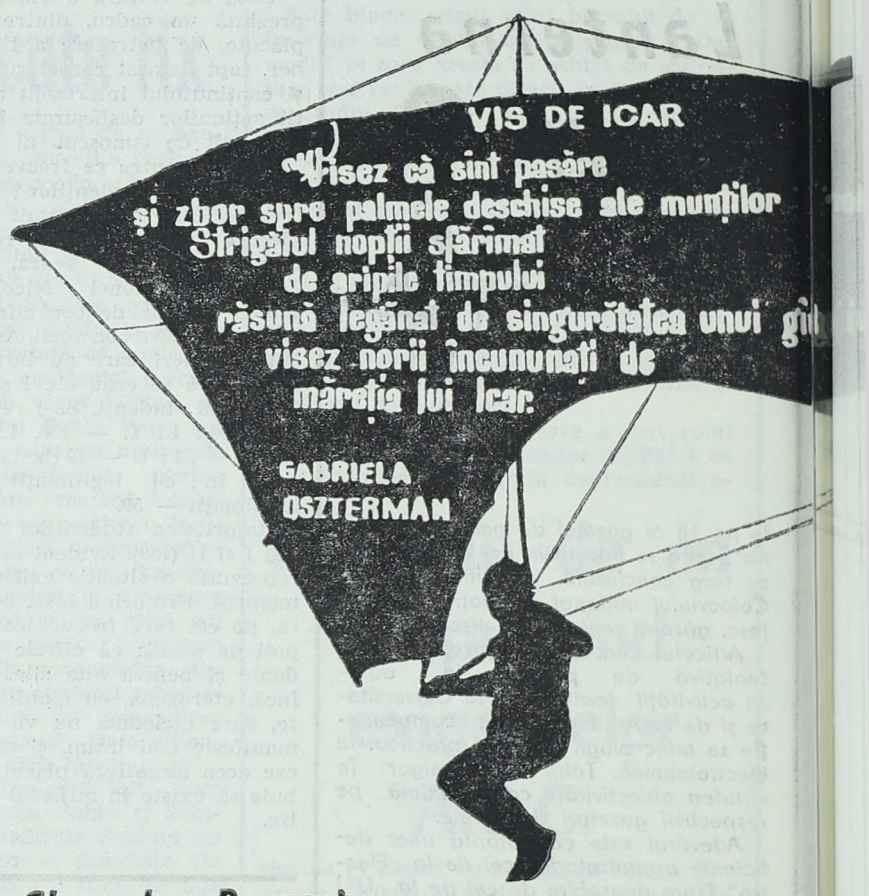

Gheorghe Pruncuţ

COPIII

Copii bat cu sufletul în cer
De parcă bat cu inima-ntr-o poartă,
Sorbind din ochiul mamei, efemer,
Sorbind din tot cîte puţină soartă

Copiii bat încet la poartă
Cerînd de sus bucata lor de soare
Cînd perla tace în adîncuri
Şi marea-şi poartă valul pe spinare

Copiii bat încet la poartă
Şi pomii bat în simburi cu tărie
Mai Urlă cîte-o stea departe,
Mai şuieră atîta veşnicie.

ŞI CINEVA

Şi cineva a vrut să mă culund
În ochii morţilor ca într-o mare
Şi m-aş fi vrut ca-n pîntece un prunc
Să fiu născut de vuiet şi răcoare

Şi cineva a vrut să mai aud
Din gura lemnului cîte o veste
Să mi se pară că trăiesc în nud
Şi c-am rămas cu fruntea în poveste

Şi cineva a vrut să fiu aşa:
Vedere şerpuită printre urme.
Eu, cel legat de viaţă ca o şa
Şi strigăt împărţit în două turme.

Ileana Lăscoiu

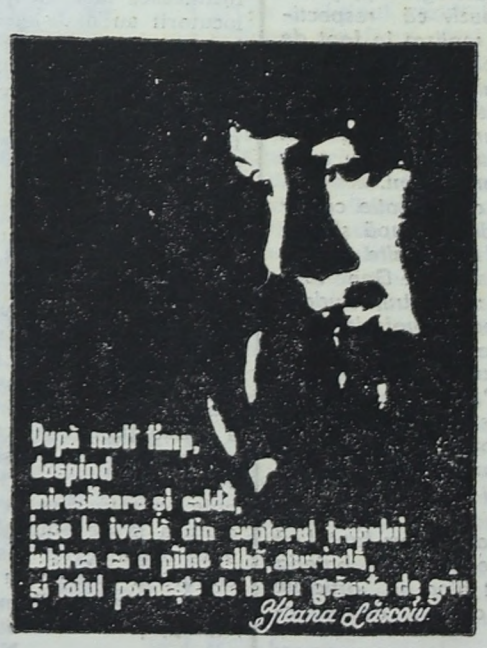

S

Am încercat t
În care şerpi
Cu degetul c
De-atîta timp

De-atîta timp
Lupii să-mi d
Să biciuiesc c
Şi să mă cred

IE

Voi, berzelor,
Şerpii tresar
Într-un picior,
Desăvîrşindu-ş

Atîtea studii
De împărat c
Catargul e m
Iar Vulturii sîr

Lumină din lu
Uritul paşte
Cad frunzele
Şi îşi întorc o

Nu-i nici o st
Adîncul creat
Nu-i înger m
Izbind cu sete

DACA

Dacă m-aş pierde-n
Şi nu te-aş mai găs
Dacă pietrele nu s-
Ca să-mi arate cale

Dacă m-ar fura un
Printre care umblu
Te-aş mai recunoaş
Şi după încă o mie

Din care însă, nu p
Dacă pietrele nu s-
Aş căuta pe harta
O lacrimă imensă

Tu răsari, eu apun
Noi ţinem dreaptă
Tu la început de zi,
Eu la sfîrşit de noap
Adică mereu, oriund
Uneori mă confund
Deşi soarele şi luna
Nu s-au întîlnit nici

Noi, măr roşu împărţ
Eu scriu numele tău,

BCU Cluj / Central University Library
BUPT

ul „PAVEL DAN"

Lucian Scurtu

☆ ☆ ☆

copilăria mea
îngropată în
literele lui
A FOST
sub inelul mamei
m-alungă !

☆ ☆ ☆

norii călăresc pe ani
cerbii îi alungă
timpul nu ne cere bani
n-are ochi să plîngă

anii călăresc pe nori
învîrtindu-se în runde
și din cer și din cocori
ninge cu secunde

sus în cer mai bat și tobe
joacă șah un soare blind
ne zîmbește focu-n sobe
și minutele pe rînd

ceasurile se ascund
în urechi de căprioare
și bătînd, bătînd, bătînd
unde să ne-ascundem oare ?

Vasile Rodian

SINGURA BOLTA

Ginți de sînge ne sînt porțile
vorbe
peste hăuri alergîndu-și odihna
cum păsările slava
sau acele numiri
cu declinuri de umbre.

E cicatrizată
ovația luminii
ca o deschisă fereastră
insomniilor de pămînt

singura boltă
ce-o-mpart orbii prin lume
către marile secte de seară și vînt.

Fotografii de IOSIF BERWANGER

Gabriela Oszterman

GENERAȚII

Timp de sete și
de flori, cu inimi
umede de oglinzile așternute
peste pașii goi,
suflu cald,
cresc diminețile din
pămînt
cu zgomotul mării umflate
de apele
singurătății tîrîte pe
drumul ploii.
Și părul alb al mesteacănului
scutură vîntul
aripile strălucitoare ale
nespuselor păsări
printre cerurile lumii.

George Terziu

REPEDE

Repede prieteni
la cinematograful din colț
puteți vedea cu ochii voștri
cum într-un sat
din nordul moldovei
au înflorit
merii.

ACEȘTE FRUCTE

Mugetul sirenei la orele 7
e adevărata poezie
pentru el te naști
lăsîndu-ți patul – descînt aburit –
și femeia al cărei surîs uneori înseamnă
mugetul sirenei la orele 7.

Schimbarea perspectivei în final a poemului este o tehnică, unul dintre procedeele artistice, cultivat cu mani izbînzi estetice de către Tudor Arghezi. Încă de la început : „Ce noapte groasă, ce noapte grea / A bătut în fundul lumii cineva / E cineva sau mi se pare"... / în spațiul poemului se instalează o atmosferă de incertitudine. Aceste sintagme sporesc taina imaginilor care urmează, măresc ambiguitatea contextului. Ie legătură cu făptura care rătăcește pe pămînt ca un orb în căutarea luminii, personajul liric se întreabă fie pe sine / „e cineva sau poate mi se pare" / fie se adresează direct / Cine umblă fără lumină / fără lună fără luminare / și s-a lovit de pomii din grădină ?"/.

Drumul de la monolog la interogație este reflexul unei crispări sufletești în ascensiune. Desfășurarea poemului este sinuoasă. „Sufletul de pripas este considerat, din nevoia de a-l identifica cu **altcineva** decît cu sine, întîi, o vedenie, apoi, prin redeșteptarea o clipă a nădejdii, însuși chipul mamei, etc.

A patra serie imagistică a poemului : „Aici nu mai stă nimeni / De douăzeci de ani / Eu sînt risipit prin spini și bolovani" / dirijează însă sensurile poemului în **altă direcție.** Trebuie observat că cele două versuri care urmează / „Au murit și numărul din poartă / Și clopotul și lacătul și cheia" / aparțin celei de-a treia serii imagistice. Încadrarea unor elemente ale unei serii imagistice în altă serie imagistică precum într-o ramă are un deosebit efect artistic, dă acestor elemente valoarea stilistică a leitmotivului. **„Deraierea"** poemului urmează după o serie de interogații care exprimă neliniștea eroului liric / stare cauzată de faptul că nu poate identifica „fantoma" /. Într-o asemenea stare îi

DUHOVNICEASCĂ

scapă **secretul** că nici el nu mai este de douăzeci de ani. Versurile următoare au funcția de a distrage atenția asupra acestei scăpări. Aceeași funcție o are și următoarea serie imagistică prin incertitudinea pe care o cultivă, existența lor sintactică : „S-ar putea să fie cine-știe-cine / Care n-a mai fost și care vine / Și se uită prin întuneric la mine / Și-mi vede cugetele toate"/. Evoluția acestei serii cu aspect potențial / s-ar putea să fie Cine-știe-cine..." / este întreruptă de întrebarea : „Ei ! cine-i acolo-n haine întunecate ?" / Întrebările care urmează exprimă metaforic prezența concretă, materială a pribeagului / Cine scobește zidul cu carnea lui ca un cui / De răspunde-n rănile mele / Cine-i pribeag și ostenit al ușă ?"/. Aspectul interogativ al acestor sintagme trebuia să fie enunțiativ. Dar acest aspect nu era „în ton" cu șirul insinuărilor în ceea ce privește identitatea „fantomei". Finalul poemului este un dialog cu vecinul. Toți termenii : cenușă, sete, sînge, otravă exprimă suferință. În antimonie metaforică cu acești termeni sînt : mană și slavă. În context ei sînt sinonimi cu salvare, bucurie (posibilitate de bucurie).

Finalul acestei serii imagistice (dialogul cu vecinul) modelează contextul, îl precizează. El acționează **regresiv** asupra „imaginilor itinerante". Sintagma de **referință regresivă / „Am fugit de pe cruce"** / ne obligă la o **altă citire** a poemului. Alegerea simbolului biblic nu trebuie înțeleasă ca o atitudine mistică. Din acest simbol mistic Arghezi face un instrument artistic. Simbolul biblic sugerează în acest poem (prin gestul polemic al lui Cristos de a fugi de pe cruce) atît spaima de moarte cît și condiția tragică a muritorului, a omului. Trebuie remarcată intervenția poetului în structura mitului biblic. Efectul poetic al acestei intervenții este neobișnuit de mare și imprevizibil. Traseul poemului este sinuos deoarece personajul liric monologînd are, prin **intervenția regizorală** a poetului două ipostaze : **a celui care simte „fantoma" / și insinuează în ceea ce privește identitatea ei / și a celui care nu mai există de douăzeci de ani dar care, așa cum înțelegem din sintagma de referință regresivă, din finalul poemului, este chiar cel ce se lovește de pomi și de noapte,** cel care întorcîndu-se din moarte își dă seama, de interdicția călcată / Spaima de a fi căutat prin noaptea groasă și grea de care el se izbește, creează o stare de panică, de precipitare / exprimarea sacadată și ordinea cuvintelor este elocventă în acest sens : „ uite sînge, uite slavă/ uite mană, uite, otravă"/, sub imperiul căreia identifică zgomotul făcut de sine cu unul făcut de cineva care-l caută. Între versul din finalul poemului / „la-mă în brațe și ascunde-mă bine" / și versul cu care începe poemul / „Ce noapte groasă, ce noapte grea" / ar trebui să existe un raport de cauzalitate. Locul acestui vers și al următorului nu era la începutul poemului ci la sfîrșit. Dar, în graba emoției, ordinea logică dispare în favoarea „ordinei de urgență a imaginilor afective".

MIRCEA BÎRSILĂ

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BUPT

cronică de carte

Evaluarea critică-permanență și actualitate)*

Editura „Facla" își continuă seria apariţiilor de critică și istorie literară printr-un volum de studii asupra operei lui Ioan Slavici.

Sub îngrijirea conferenţiarului doctor Virgil Vintilescu au fost înmănunchiate studii și articole ale unor cercetători consacraţi (Mircea Zaciu, Ion Dodu Bălan, Virgil Vintilescu, Gheorghe Bulgăr, Ion Iliescu, Mircea Tomuș) precum și ale unor cercetători mai tineri.

Chiar și la o răsfoire mai atentă, cel ce ia în mînă această carte cu greu ar putea bănui scopurile și implicaţiile, adică temeiurile valorii și rosturile mai adînci ale **prezenţei** ei.

Cartea nu este o monografie, nu a urmărit analiza unor compartimente ale operei lui Slavici, nu este nici o culegere de „noi contribuţii", după cum arată, în nota ce o precedă, conf. dr. V. Vintilescu. Și. am adăuga noi, nici nu e menită să acopere vreun gol atît de greu resimţit în cultura noastră (așa cum ar fi putut să spună o prefață mai puţin modestă).

Ne vom întreba acum, **ce este nou în cartea aceasta** și vom afla noutatea surprinzătoare a unui clasic al nostru, relevată prin unelte cu adevărat moderne, într-un joc de perspectivă pluri și interdisciplinară și din unghiuri de vedere fidele universului operei și exigenţelor adevărului social-istoric. Aceste exigenţe rămîn o permanenţă a cărţii, o învăţătură a ei și nu doar un apanaj metodologic enunţat pînă la ostentaţie, așa cum s-a procedat adesea.

Articolele și studiile evită polemicile; mulţi dintre autorii prezenţi în volum nu sînt istorici sau critici literari. ci sînt preocupaţi de estetică, stilistică, psihologie, istorie. Acest ultim fapt este deosebit de semnificativ pentru că reușește o punere în lumină a realismului psihologic, așa cum este el specific operei lui Slavici, degajîndu-se astfel sugestii cuprinzătoare pentru recitirea acestei opere în care soluţiile și demersul analitic să fie organic subordonate realităţii cercetate: creația artistică a lui Slavici.

Mai departe încă, este surprinzător să descoperi că această carte ce nu trece de 250 de pagini și al cărei conţinut este doar în aparenţă atît de întîmplător însumat se relaţionează atît de strîns nu numai cu structura specifică și cu dimensiunile artei lui Slavici, dar și cu personalitatea autorului și cu semnificaţia sa în literatura română.

Așa cum arată Mircea Zaciu în **Argument**, „Puţine personalităţi ale scrisului românesc au fost mai contestate în actele și faptele biografice, cum a fost autorul **Marei** și puţini creatori s-au împărtășit mai mult din popularitatea operei, paradoxal văduvită de exegeza critică serioasă".

Analizele întreprinse de autorii cuprinși în volum converg în a demonstra, în liniile ei definitorii, marea complexitate a operei lui Slavici, mărime ce nu se măsoară în „unitate comună", ci se vădește în faptul că nici între contemporani, nici după aceea, critica nu a fost pregătită pentru receptarea operei lui. Dacă acea critică se întinde de la Maiorescu la Iorga și apoi la Călinescu, producînd acea paradoxală văduvire din partea exegezei critice serioase, apoi șansa operei lui Slavici și semnificaţia lui în istoria noastră literară s-au întemeiat pe popularitatea în timp și pe ceea ce, prea simplificat, s-ar numi calitatea de predecesor; succedenţii au fost însă atît de apropiaţi (Caragiale, cu nuvela **La Hanul lui Mînjoală** faţă de **Hanul ciorilor**, nuvela lui Slavici), sau atît de mari (Liviu Rebreanu), încît toţi și toate mergeau parcă spre a înfăptui „destinul unui mare creator dotat cu o intuiţie foarte fină și cu un evident handicap al stilului" (id.).

De la aceste premise generale, personalitatea și opera lui Slavici sînt investigate prin prisma unor concepte ale esteticii (**Implicaţiile tragicului** de V. Vintilescu), a clasificărilor semnificative și nu a clasificărilor pur și simplu (Ion Dodu Bălan, **Opera dramatică și liniștea epică**, Mircea Tomuș, **Trepte ale unui propres epic**). a unei posibile poetice sociologice și nu a unui exercițiu sociologizant (Constantin Crișan. **Schiţă pentru o poetică sociologică a personajelor**).

Sînt prezente, de asemenea, unele investigaţii din perspectivă istorică (a istoriei literare: **Proza lui Slavici văzută de contemporanii săi transilvăneni** de Sara Iercoșan,**Eminescu despre începuturile lui Slavici** de Gheorghe Bulgăr), din perspectivă estetico-filozofică (**Coordonate ale esteticii lui Ioan Slavici** de Ion Iliescu, **Idei filozofice la Ioan Slavici** de Eugen Cucerzan) și din perspectivă lingvistică și semiotică (Alexandra Indrieș, **Opoziţia semantică și de alteritate în nuvelele „Moara cu noroc" și „Comoara"** și Livia Vasiluţă, **Normă și dialect în „Gramatică"**).

VIOREL I. BOLDUREANU

*) Slavici, **Evaluări critice**, Ed. Facla, 1978.

Mircea Bîrsilă

ARBORII

Abia după tăierea salcîmului
mi s-a făcut frică
de faptul că tata își aștepta rîndul,
era într-o dimineață adîncă de vară
pînă atunci
nici cînd și-a cumpărat haine de moarte
nu am simţit cum se face mai larg prin casă
sau cum se va furișa prin el cu gîndri ascunse
pămîntul.
Era într-o dimineață adîncă de vară
cînd salcîmul din spatele casei a fost doborît
„din el îmi voi face sicriul" mi-a spus
și ochii săi verzi erau plini de gînduri.
Poate că arborii nu înţeleg moartea
poate că golul rămas acolo în spatele casei
nu a fost o rană decît pentru mine
nu și pentru salcîmii răsăriţi din seminţele lui,
o lampă pe care o aprinzi noaptea
și îngrozit vezi două labe de ciine la geam.

SPRE CASĂ

mama îndreptîndu-se spre casă, agale, încruntată
după ce și-a aruncat ochii în cîrciumă
și în urma ei tata beat
cu un pahar plin cu vin în mînă
oferindu-i-l insistent spre a îndupleca-o
o amintire de care încerc în zadar să fug
firul de palimariţă prins în roată
de cîte ori ajunge sus
i se simte mirosul
mama îndreptîndu-se spre casă
ca un animal care trage după el o capcană.

UN GEAMĂT DE PLĂCERE

în loc să te mulg
îmi vine să-ţi spun
bună ziua capră
să mă dau la vorbă cu tine
și să te întreb de ce gemi
sau de ce faci cîte trei iezi
dar tu taci, taci
parcă ţi-ar fi teamă
să nu fi dusă de nas
și abia cînd îţi bag oala sub burtă
și ugerul începe să scuipe în ea
ca un copil printre dinţi
un geamăt scurt de plăcere
îmi arată că nici nu știi că ești capră.

TRISTEȚE

A venit la mine
ca la un cocor doborît
și mi-a spus: „te caute de secole.
Eu sînt fisura prin care vei simţi
cum noaptea își face din tine o rădăcină.
Iarba și viermii – a mai spus – iarba și viermii"
și mi-a vorbit ca despre o moșină care mă așteaptă
în stație
despre iarba și despre viermii neadormiţi.
A venit la mine ca la un cocor doborît
deși întîiul meu fapt izbitor
era un fel de răsărit de soare
„prin mine – zicea –
te vei obișnui întrucîtva cu moartea
așa cum pentru a se obișnui cu ea
rîndunicile iau pămînt moale în gură".

EXEGEZE

Sub semnul zeiţei Isis

În creația în proză a lui Mihai Eminescu „Avatarii faraonului Tlà", toate reîncarnările personajului arheu Tlà se trăiesc în orizonturile unui timp originar (al revelaţiei isiace și ale declanșării metempsihozei). Personajele mereu reîncarnate se regăsesc robite într-o ordine sincronică legată în diacronie de posibilităţile migratorii ale arheului originar.

Isis este invocată de faraon, răspunsul ei schopenhaurian pare o acuzaţie care va pluti pînă la capătul ultim al metempsihozei, în conformitate cu doctrinele ezoterice pitagoreice pentru care sufletul, de origine divină, este constrîns păcatului și suferinţei, închis în corp ca într-o închisoare. (Vezi Marques Riviére, Histoire des doctrines esotériques, Ed. Payot, Paris 1941).

Prin Isis, faraonul își cunoaște condamnarea, iar zeiţa-mamă declanșează metempsihoza după ce oferă mlădularului regesc alegoria cercului roșu, a cărui semnificaţie acesta o dezvăluie în oglinda revelatoare din camera sa antică.

Simbolul cercului poate fi cel al orificilor greci numit „kyklos tes généséos" semnificînd neistovita migraţie a sufletelor, Isis a făcut semnul, arheul s-a integrat ciclului existenţial, dar cum vom vedea, în făptura sa, în psyché, nu a tins spre mîntuire ascetică cum cer doctrinele ezoterice, ci a sfîrșit în cu totul altceva.

Isis, în eneada preoţilor heliopolitani, adoratori a lui Atum-Ra, este fiică a lui Geb, zeul solului și Nut, zeiţa umidităţii, soţie și soră a lui Osiris, simbolul ei este legat de maternitate, de fecunditate, de cicluri agro-lunare. Cultul isiac va marca definitiv în jurul zeiţei-mamă, imaginea afecţiunii și a reînvierilor, în Egipt zeiţa proteja și „succesiunile regale dînd ocupantului tronului dreptul de a domni, căci prin mama sa terestră, faraonul, ca descendent divin, lua întrupare omenească" (E. O. James, Le culte de la déese-mére, Ed. Payot, Paris 1960, pag. 67).

Faraonul este urmaș al zeului-regal Horus, el este încarnarea pămînteană a zeului Atum-Ra, este Taurul Cerului, personificînd forţa virilă, generatoare.

Legătura maternă între Isis și faraonul Tlà este necesară definind existenţa divină a regelui, care este primul preot al ţării, cel mai însemnat iniţiat ezoteric, el poate să se retragă în sanctuarele interzise neofiţilor unde citește „Cartea Morţilor" și practică magia întreţinîndu-se cu suprasensibilul.

Metempsihoza afirmată în nuvela eminesciană se naște din animismul primtiv, din eschatologia apărută în jurul cultului morţilor, ca și din sentimentul pe care-l naște scurgerea imperturbabilă a timpului.

Din perspectiva aceasta arheul pare a fi un spirit universal de tipul Manaismului care însufleţește fiecare lanţ palingenetic în parte.

Metempsihoza este o stare de transpunere a unui suflet dintr-un corp în altul, deci într-un fel o transpunere prototipală ideatică, ea se naște din ideea de dublu existenţial, ca și din sentimentul pe care-l naște în om curgerea heraclitiană a timpului.

În lumea greco-romană, metempsihoza, hrănită de filozofiile lui Pitagora și Platon, este văzută ca o stare de păcat originar.

În Kabala zoharică, sufletul suferă atîtea reîncarnări cîte sînt necesare pentru purificarea sa, el are o evoluţie proprie și se poate reîncarna atît în oameni de condiţie umilă cît și în eroii – semizei, cum mărturisește Pitagora și Apolonius din Tyana, discipolul său. Metempsihoza nu lasă existenţei umane decît perspectiva înnourată a unei asceze lipsite de milă.

Învăţăturile orfico-pitagoreice, apoi cele ale Dharmei, ca și învăţăturile Zoharului cabalistic, a ezotericilor cathari sau a esenienilor eremiţi, afirmă ca singură cale de reîntoarcere a sufletului în edenicul din care a purces, asceza, tehnica „endura" (moarte prin inaniţie) catharică sau „reducerea pe cît posibil a vieţii materiale, a bucuriilor, a gîndirii însăși pentru distrugerea principiului activ al seriei infinite a renașterilor (vezi Salomon Reinach, Orpheus)

Reîncarnările eminesciene nu respectă însă ideea ezoterică a mîntuirii sufletului prin asceză, ci dimpotrivă, Tlà este un suflet mîndru îmbibat de sentimente romantice, cu propensiuni evidente spre filozofare fără să-și pună în faţa existenţei ideea mîntuirii din lanţul metempsihozei. În nuvelă moartea este un somn greu, în text se amestecă convulsiv oniricul, și reîncărnările, care fac ca delimitările existenţiale stricte să se estompeze și cititorul să asiste la un fantastic halucinatoriu și galopant.

În finalul nuvelei, personajele prind contur situaţional în vraja eroică a unui androgin feminin demonic (temă menţionată de Călinescu, a femeii agresor pornită să ia în posesiune un bărbat trăind în sferele înalte ale imaginarului).

Arheul Tlà nu este confruntat cu dorinţa mîntuirii nu tinde spre părăsirea cărnii impure, sfîrșind de fiecare dată în căutarea erotismului vital.

Sub auspiciile generoase ale zeiţei reînvierilor și ale iubirii universale arheul eminescian repotenţează, în limitele fiecărei secvenţe istorice pe care o trăiește, eroticul, depășind în iubire chinuitorul ciclu palingenetic.

Sub semnul zeiţei Isis, viaţa se oferă mereu ca posibilitate a veșnicei Regăsiri.

DANIEL VIGHI

BUPT

universitas

Salat Levente

SZÓNOKLAT

„Hallgatásban megdicsőülendők!
Meggondolatlanul
Végigmondtuk
A végiggondolhatatlant

A vallomás magában nem bűn
Egyebek közt is csak annyiban
Amennyiben
Alaptalanul őszinte

Ilyenkor pereljük ugyanis
Valóságunkat
Az érzékelhető és
A kifürkészhetetlen között
Valóvá tevő
Felelősségre vonhatatlannal

Menjetek hát békével
És gondoljátok meg vallomásaitokat".

SZÁMVETÉS

Ezért
másért semmiért
hálásan
köszönettel
mindenek előtt
és halálom után.

A SZÜLŐFÖLD ZÁLOGA

Az utak a falvakat
míg nem kerülik el
s a városok előtt megtorpanva
nyoma nem vész hirtelen
valamennyinek
megunktól magunkig
csak ezen a
nyílttekintetű egyértelműségen
lehet
léptet a gondok üteméhez
gondot a léptek súlyához
igazítani.

Mirisz Miklós

SZONETT

hatalmasan zúgtak tengerverésben
eszményük lehetett világszabadság
proletárok harca rend és éden
hessegetjük közöny rűt károgását

gyere ki a képből a homlokokra
barázda szárnyba kapni gyönyörködni
megszerkesztett álmok tarka sora
csupa vágy nőjenek meg építői

tékozoltunk falfestésre szivárványt
tüzelésre lakkos bútorfát ébent
nem maradt csak üres ósdi hodály

száz karunkban az alkalom ragyogás
szemünkben táncol a fényes igéret
holnapra álljon a torony a ház

Albert Bohn

HÖHERER FLUG

schwirrt nur davon ungebändigte
Gedanken
schwebt über das Weichbild dieser
Stadt

zieht Schleifen
erklettert
lerchengleich
die Wendeltreppe Phantasie

wer kann euch zwingen wie ein Strom
in vorgezeigter Bahn zu fliessen
wie eine Sturmflut stürzt ihr
auf mich ein
Pioniere der Zukunft
ungebändigte Gedanken
auf den Baustellen der Zeit
finde ich euch
nicht in den Hochhäusern
der Errungenschaften

GEDICHT ÜBER EIN UNGESCHRIEBENES GEDICHT

gern würde ich
über das Baugelände
das ich
aus meinem Zimmer überblicken kann
ein Gedicht schreiben

doch stört mich dieser Lärm

ich streiche meine Verse durch
zerreiss' das Blatt
verlass das Zimmer

der Aufbau
kann kein stilles Wachsen sein.

Dejan Dobrin

OBEĆANJE

Na vedrom nebu ljubavi moje
Dve blistave zvezde grozničavo sjaje
Srećan sam jer to su oči tvoje,
Oči meke, nežne, živo plave boje.

Za sve što mi daješ i što ćeš mi dati,
Reći ću ti „hvala" i ne samo to :
Daću ti još više, srećom ću te zvati
Pružiću ti ljubav i drugih stvari sto :

Pobraću ti zvezde u jednom buketu
I zapaliću srce, sa njima nek sija.
Pratiću ti stope po ovome svetu
I ljubiću cveće što za tobom klija.

Dušom ću obavijati voljeno telo,
Snagom misli odganjati zalutale oluje.
Snenim očima milovaću tvoje čelo.
Biću sreća i ljubav što venama ti struje.

NAIVNI PORTRET

Lice tvoje belo mermeru pristaje
Oči krupne, plave k'o varnice sjaje.
Duga, sjajna kosa raj je mojih ruku,
Obrve se viju u prekrasnom luku.

Beli zubi blješte kao sneg u noći,
Crvene se usne kao majska ruža.
Celo lice tvoje divnu sliku pruža,
Potpora je moja u tužnoj samoći.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Miroslav Rosić

SEĆANJA

Vi niste danas
ono što bi mogli biti,
ni letnje sunce
za vas ne sija ;
a dani prolaze.

Ko mutna reka,
prošlosti,
sećanja se bude.

Vas nikad nije bilo
i neće vas ni biti.

Morao sam poći
da zbog junske noći
i zbog žutih ruža
pomutim
vode postojanja
i sećanja pokopam.
Još lutam . . .

LYCEUM

De curînd s-a încheiat faza pe țară a olimpiadelor pe materii, destinate elevilor cu o comportare meritorie pe plan școlar și profesional.

Și de această dată tinerii elevi din orașul și județul nostru au ținut să ilustreze prin prisma rezultatelor obținute, că școala timișeană este o școală care poate da elemente de reală valoare, iar atenția tot mai mare ce se acordă ridicării nivelului de pregătire a elevilor nu este de prisos.

Deși rezultatele frumoase obținute de elevi — în mare număr,

Teste ale cunoașterii

curînd, absolvenți de liceu — sînt cele scontate, totuși ni se pare oarecum surprinzătoare, mai puțin valoroasa evoluție a „matematicienilor", cînd știm că în oraș funcționează clase speciale de matematică.

Din elevii ce s-au evidențiat la această manifestare destinată celor „mai buni" amintim cîțiva : Müller Ane Marie (Liceul Lenau), premiul I la limba germană, Suba Adrian (Liceul pedagogic), premiul I la istorie ; Văcariu Sorin (Liceul de filologie-istorie), premiul I la fizică ; Sauer Walter (Liceul Lenau) premiul I la biologie ; Boitoș Ana și Robu Lidia (Liceul filologie-istorie) premiul I la Economie politică.

Se pare că aceste olimpiade, menite să verifice într-un mod superior cunoștințele celor mai „cunoscători" dintre elevi, au reușit să identifice noi valori „în materie", o parte aparținînd acestor meleaguri, ceea ce este un lucru bun pentru patriotismul local.

În acest sens tovarășul inspector general Radu Petru ne-a declarat : „Rezultatele obținute, sînt, în mare măsură, cele așteptate, posibilități de afirmare existînd. Ne bucură mai puțin rezultatele de la matematică și limba română". Tuturor celor care au participat la olimpiade, le dorim numai realizări încununate de succese.

VAL. E. STROESCU

„Orașul de pe Bega" GHEORGHE TĂRȚAN

BUPT

S.F.

Zece secunde

Sosit la destinație, Mesagerul se materializează și se pregătește să-și înceapă misiunea.

Totul îi apare confuz, încețoșat. Destul de repede, însă, își dă seama că se află într-o încăpere vastă, unde se găsesc mulți oameni.

Oameni! I-a recunoscut imediat. A fost pregătit pentru asta. Misiunea lui e să îi observe; să observe — de fapt — cît mai multe lucruri.

Privește atent în jur. Încăperea pare să fie locul de desfășurare a unei experiențe științifice. Înseamnă că a nimerit cum nu se poate mai bine. Încearcă să rețină cît mai multe amănunte. Un perete întreg e ocupat de etajere cu recipiente etichetate. Ceva mai departe, mai mulți bărbați stau așezați la cîteva mese, studiind preocupați niște fișe. Totul în jur îi pare nemișcat.

Sesizează, în schimb, sunetele. Aerul încăperii vibrează, e plin de sunete; sunete prelungi, unele ușor modulate, cele mai multe uniforme. Plutesc persistent, insistent.

Mesagerul își întrerupe firul gîndurilor pentru a privi atent o ființă de o frumusețe deosebită, o fată aflată la cîțiva pași de el. O vede dintr-o parte, are un profil fin și liniștit, de o nespusă delicatețe. Ochii îi sînt mari, iar genele prelungi.

Iată frumusețea — gîndește Mesagerul — frumusețea e aceeași pretutindeni, dacă eu, venit dintr-o altă lume, o pot percepe și înțelege.

Se concentrează din nou asupra sunetelor ce umplu încăperea. Le analizează atent și curînd distinge un sunet deosebindu-se prin timbru de celelalte și dominîndu-le prin claritate. Îi urmărește vibrația plină, pînă cînd sunetul e înlocuit de un altul, mai ascuțit.

Privește în jur și reușește să descopere sursa acestor sunete deosebite. Provin de la un aparat de dimensiuni medii, aflat în imediata lui apropiere. În fața tabloului de comandă e așezat un bărbat vîrstnic, preocupat cu totul de manevrarea aparatului.

Dar și el e nemișcat. În toată încăperea, nimeni nu se mișcă!

De ce?! — se întreabă Mesagerul, îngrijorat. Poate se află într-un muzeu... iar toți oamenii pe care-i vede sînt manechine! Sau statui! Mesagerul privește spre fata cu ochi mari, așteptînd parcă de la ea infirmarea presupunerilor sale.

Fata are acum pleoapele pe jumătate coborîte și această schimbare abia perceptibilă asigură pe Mesager că se află în mijlocul unor ființe vii.

Într-unul din colțurile încăperii, pe jumătate cufundat în întuneric, zărește cîțiva bărbați plasați în jurul unei mese mari, pe care sînt așezate corpuri sferice, închipuind un sistem stelar sau, poate, o neobișnuită structură moleculară.

Liniștit, Mesagerul observă acum că, de fapt, toți cei prezenți se mișcă, dar cu o deosebită încetineală.

Poate nu vor să-mi atragă atenția într-o direcție greșită — gîndește Mesagerul. Dar atunci, încotro trebuie să-și îndrepte atenția? Ce încearcă oamenii aceia să-i spună, iar el nu e în stare să înțeleagă?

Fata cu genele prelungi are pleoapele cu totul coborîte acum. Poate e obosită.

Sunetele, trebuie să asculte sunetele, să le priceapă mesajul... Privește o clipă spre aparatul care emite în continuare sunete pline, prelungi, și spre bărbatul așezat în fața acestuia. Urmărește cu mare atenție sunetele. Observă că au durate egale, iar în succesiunea tonurilor de înălțimi deosebite există o anumită ordine. Se prea poate să alcătuiască un limbaj. Timpul pe care îl are la dispoziție este însă mult prea scurt pentru a încerca să-l descifreze. O vor face alții, altădată, mai tîrziu.

O caută cu privirea pe fata cea frumoasă și aceasta are ochii mari deschiși, luminîndu-i misterios chipul.

Mesagerul privește apoi spre ceilalți oameni aflați în jurul lui și are impresia că toți îl privesc acum pe el, urmărindu-l concentrați.

Auzul îi este lovit de un zgomot mult mai puternic decît toate celelalte, izbucnit dintr-o dată, prelungindu-se apoi și scăzînd treptat în intensitate. Încearcă să identifice sursa acestui zgomot și se miră că abia acum îl observă pe bărbatul puternic, blond, care s-a desprins dintre ceilalți. În mîna dreaptă ține un instrument ciudat, îndreptat spre el și în jurul căruia plutește o ceață ușoară. Un aparat de emisie, poate. Dar Mesagerul nu reușește să înțeleagă nimic.

Privește distrat o insectă mică, de culoare roșiatică, lucind stins în lumina slabă, care zboară chiar în direcția lui. Apoi se uită în treacăt spre fata cu gene lungi și nu se mai miră văzînd că are iarăși pleoapele coborîte.

Majoritatea celorlalți, însă, îl privesc nemișcați, insistent, și nu știe cum să considere privirile lor intense.

Timpul pe care îl are la dispoziție e pe sfîrșite. Mesagerul se întreabă dacă l-a folosit cum se cuvine. Desigur, totul va fi interpretat; dar e sigur că îi scapă ceva. Există un obstacol care îl împiedică să înțeleagă ce se întîmplă acolo, în fața lui.

Fata s-a întors și ea spre Mesager și îl privește cu ochii ei mari. I se pare că pe chipul ei citește mirarea, surpriza. Poate se înșeală.

Mutîndu-și privirea, Mesagerul observă din nou mica insectă arămie. Acum e mai aproape și continuă să se apropie, rectiliniu. Brusc, Mesagerul își dă seama că nu e vorba despre o ființă vie. Insecta e un obiect, de formă cilindro-conică, și se apropie de el rotindu-se în jurul axei longitudinale.

Un mesaj! Poate îi trimit un mesaj! Trebuie să analizeze obiectul acela, care acum e foarte aproape.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În acest moment însă, Mesagerul aude chemarea Centrului și părăsește instantaneu încăperea vastă, plină de oameni.

★

În „Saloon"-ul înecat de fum, rumoarea e în creștere. Glasuri speriate încă se întretaie:

— Ați văzut cu toții! O stafie!!!

— Ba bine că nu! A apărut așa, deodată, la doi pași înaintea noastră!

— O fi fost vreun duh rău! Am auzit că în munții ăștia...

— Dar și Tommy!... Asta zic și eu bărbat! Nu s-a temut să scoată Coltul și să tragă!...

— A izgonit-o cît ai clipi!

Cel numit Tommy e un tînăr înalt și spătos, cu plete blonde. În mîna dreaptă strînge Coltul din a cărui țeavă se ridică o șuviță subțire de fum.

— Nu este om în tot ținutul, de care să mă tem! — zice. Credeați că o să mă sperii de-o stafie?! Învîrtește arma pe deget și o vîră la locul ei în tocul de la centură.

Liza, o fată drăguță, îl privește admirativ și, după obiceiul ei clipește repede, coborînd peste ochii mari pleoapele cu gene lungi.

Stăpînul „Saloon"-ului a părăsit locul lui din spatele tejghelei și se pregătește să ceară socoteală tînărului curajos, întrucît glontele s-a oprit tocmai în rafturile ce acoperă un perete întreg al încăperii, distrugînd cîteva sticle cu whisky de cea mai bună calitate.

Scena e urmărită de bărbații de la mese, care au uitat pentru cîteva momente de veșnica lor preocupare: jocul de cărți.

Ceva mai departe, cei cîțiva pasionați de biliard au întrerupt partida și comentează recentul eveniment. Bilele uitate pe postavul verde par a alcătui o ciudată structură, sau poate macheta unui sistem planetar îndepărtat.

Un singur om a rămas impasibil: bărbatul în vîrstă, aflat în mijlocul încăperii. Așezat cu spatele, nu a observat apariția stafiei și, fiind obișnuit cu împușcăturile, continuă să-și plimbe nepăsător degetele pe claviatura vechiului său pian.

DORIN DAVIDEANU

N.R. Lucrare distinsă cu premiul al II-lea la Consfătuirea națională a cenaclurilor de literatură științifico-fantastică.

NOTES

A fost odată...

IMI AMINTESC de un episod interesant din practica de vară a anului 1972. Lucram împreună cu colegii mei Alexandru Pătrașcu, Adrian Todor, Gheorghe Ispas și Iulian Tătaru la construcția actualei clădiri a A.S.P.C.-ului Facultății de construcții. Clădirea trebuia terminată și s-a hotărît să lucrăm și sîmbăta și duminica... Era 23 August și îl sărbătoream în salopete, pe șantier. Alături de noi, maistrul betonist Vrabie, moldovean din părțile Sucevei. Ne povestea amintiri, spunea glume... Atunci, de 23 August, ne-a cumpărat și de mîncare din banii lui pentru că n-am mai prins masa la cantină... A fost foarte mulțumit de munca noastră și le-a propus cadrelor didactice să ne dea nota zece la fiecare. Era singura modalitate de a ne recompensa pe atunci... **(Andrei Benze, anul V, Construcții).**

MI-A RĂMAS ÎN MEMORIE ultimul meci (Poli — Minaur Baia Mare) din toamna anului 1973 pe care l-am văzut pe terenul de handbal care a existat acolo unde este acum parcarea din spatele Facultății de electrotehnică... A venit vara... În perioada de vară, o lună de zile, am fost cu toții aici, la practică. Am dărîmat acei plopi care străjuiau terenul de handbal. Eram cu colegii mei Tiberiu Alexandru, Attila Csipacs, Mihai Culcer. Era și ș.l. Mircea Stratulat care a pus mîna pe tîrnăcop și topor, lucrînd cot la cot cu noi... Țin minte că dirigintele de șantier ne spunea așa: „Măi nepoate dă cu putere că altfel plopul ăsta n-ai să-l poți dărîma". Au fost întradevăr niște plopi înalți cu niște rădăcini imense. Parcă mi-a părut rău cînd i-am tăiat... Nu știam cît de mare va fi Facultatea de electrotehnică... **(Petru Enășel, anul V Electrotehnică)**

...**AM FĂCUT „BALUL BOBOCILOR"** cu fetele de la „U". Pe vremea aceea în an la noi erau 82 de băieți și eu, singura fată. Nu mă așteptam să mă aleagă tocmai pe mine „Miss"... Purtam în piept un ecuson cu un boboc desenat și cu un număr... Mi-am auzit numărul strigat. N-am vrut să mă duc dar colegii au insistat... Am dat niște probe... măturat, dans, sărutat... adică aproximativ tot ceea ce trebuie să știe o fată... **(Clarisa Manolache, Mecanică agricolă)**

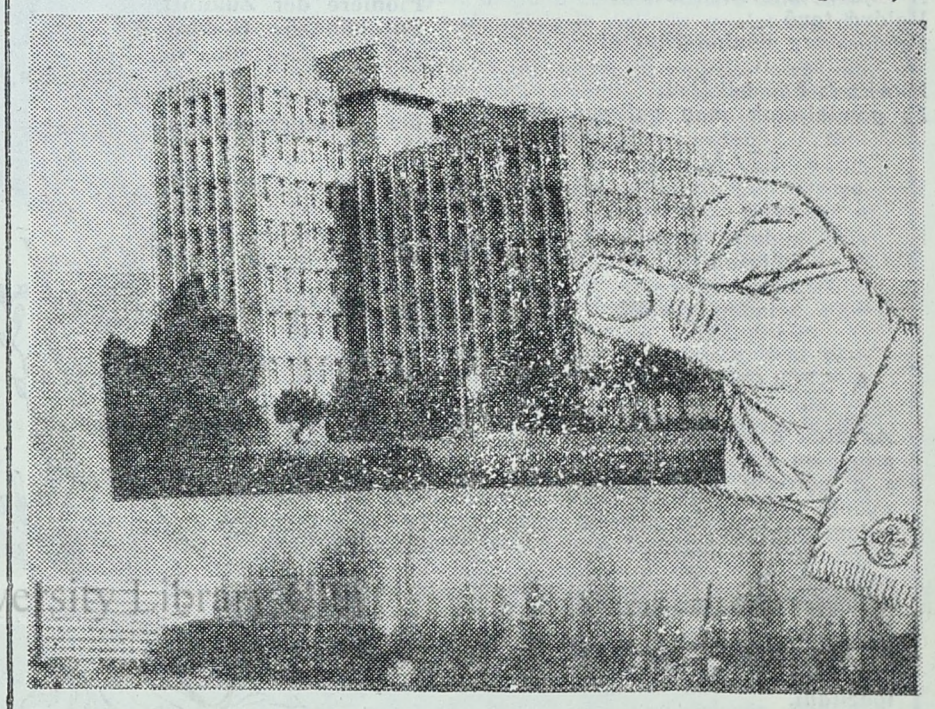

Facultatea de electrotehnică

STUDIO „E" — începutul; primele luni ale anului 1975 au însemnat nopți întregi petrecute lîngă două magnetofoane undeva la etajul doi al vechii clădiri a facultății sau prin complex, închiși în vreo administrație sau sală de lectură... A însemnat semnături de aprobare pentru emisiunea fiecărei săptămîni, a însemnat alte nopți albe pentru scrierea textelor, alte zile în căutare de fapte și opinii și bineînțeles cursuri și seminarii... Studioul „E" începea și se termina cu același monoton semnal din „Fața nevăzută a lunii" — Pink Floyd. Între cele două semnale o galerie de personaje, pentru mulți bizare. Mai țineți minte: Nae Rolea. Edi Văleanu, Lola Pop, Dorina Rotar, Elena Parpală, Gabi Petri, Nelu Drăgan, Titel Tetileanu... **(ing. Tudor Pețan)**

Grupaj realizat de:
GEORGE BOIERU și
OVIDIU CORDUNEANU

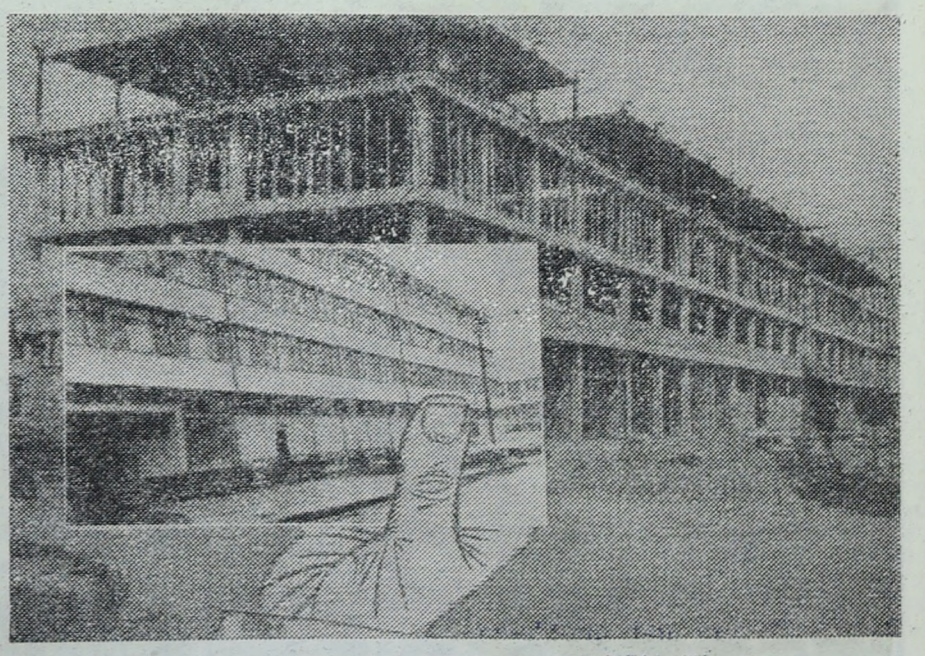

A.S.P.C.-ul Facultății de construcții

BUPT

reportaj

UN ŞANTIER CARE REDĂ CÎMPIEI SURÎSUL

Sînt multe locuri care rămîn adînc îngropate în noi, în universul nostru intim, ca acel colţ al Olteniei contemporane, în care se află statornicită vatra comunei Măceşu de Sus, vatra mamă a pruncului-minune născut în 1976, Şantierul Naţional al Tineretului.

„Paparudă-rudă, vină de ne udă"...

Lăieţii încinşi cu cîteva frunze verzi au pornit prin sat, semn de mare secetă. „Paparudă-rudă, vină de ne udă" şi apoi iarăşi şi iarăşi repetat într-una, monoton şi cumplit şi dureros. Apa, aruncată cu găleata de ţăranii ajunşi la o credulitate de-a dreptul copilărească din pricina neiertătoarei secete, şiroieşte în lungul trupurilor vînoase şi tuciurii, în clinchetul banilor de aramă care se rostogolesc în colbul uliţei... altfel ploaia nu vine!

Răţişoarele, cărora apa nu le prieşte ies de sub povara celor 60 de centimetri de pămînt şi în două ore pustiesc tarlaua. „Paparudă-rudă, vină de ne udă".

Babele satului pornesc tîrşîit cu crucea de lemn sfinţită spre fîntînă. O aruncă în hău, ca să vină ploaia. Şi ploaia nu se îndupleca.

Apa, pentru care sufletul fiecărui sătean e înfierat cu semnul mut al gîndului ars de secetă, lipseşte.

Pînza freatică întinsă la 60 de metri sub crusta cîmpiei a cerut fîntîni, multe fîntîni, fîntîni adînci cu inelara goliciune a pereţilor dînd, spre întunecime, în verdele lichenilor. Fîntîna este unicul simbol al apei pe aceste meleaguri năpăstuite de secetă; fîntîna în care gospodinele anină carnea, cu toate că beciurile nu lipsesc de sub talpa nici cărei gospodării; fîntîna care, în ograda fiecăruia, dă rodului vigoare; fîntîna al cărei lanţ coboară şi urcă din lumină în lumină.

Dar cîmpia întinsă şi monotonă precum o plită mîncată de rugină şi-a schimbat înfăţişarea: zeci de canale, canale perpendiculare şi paralele, brăzdează cîmpia, în parte verde, în parte răscolită şi neagră. Cu fiecare filă de calendar ochiul sticlos al zilei trece peste altă cîmpie, o cîmpie căreia îi împrumută surîsul.

„Acum — zic bătrînii — nu mai trebuie aruncate cruci în fîntînă şi nici lăieţii nu ne vor mai amăgi cu paparudele lor mincinoase". Au venit tinerii şi-au durat la marginea satului o şcoală a muncii şi biruinţei: **şantierul de hidroamelioraţii.**

„Cu pămîntul pe care l-am răscolit în cîmpie, am face un munte"

— Aveţi 32 de ani, tovarăşe Traian Anghel, nu sînt prea puţini pentru un comandant de şantier?...

— Vă gîndiţi la cele 55.000 de hectare?...

— Poate...

— Sau la sutele de oameni cu care lucrez la acest uriaş sistem de hidroameliorţii?

— Mai degrabă.

— Şi puţini şi mulţi!

— Adică?

— Dacă mă gîndesc la anii cîştigaţi ca experienţa la Giurgiu — Răzmireşti, sînt destui.

— Se munceşte mult la Nedeia — Măceşu?

— 148.970 de metri de conductă de azbociment şi 2.237 de conductă **Premo** montaţi vi se pare puţin?

— Nu-mi dau seama exact. Totuşi i e greu?

— Mergi dumneata la montat conductă cu echipa lui nea Gheorghe, acoperă cu pămînt cale de-o zi conductele şi o să simţi că, dacă am pune la un loc tot pămîntul pe care l-am răscolit în cîmpie, am face un munte.

— Înţeleg, sînteţi fericit. Alte bucurii?

— Munca şi familia; soţia este economistă tot aici pe şantier, iar Dănuţ, fiul meu, a făcut primii paşi în Măceşu de Sus.

Toate aceste cuvinte s-au înşirat între un telefon de la Centrală şi demarajul scurt al maşinii ARO, care-l ducea pe comandantul şantierului spre una din staţiile de repompare ale lotului 1.

Senzaţionalul se află întotdeauna prin însumare

Adevărata dimensiune a celor peste 55.000 de hectare o poţi avea doar dacă străbaţi acei lungi kilometri dintre diferite puncte de lucru.

Răsăritul soarelui m-a găsit în ARO-ul care, gonind, punea pe fugă liniştea cîmpiei.

Un ghem sur dispare iepureşte în lan.

De undeva din mijlocul unui pătrat al grîului-puber, ochii mari, rotunjiţi de blîndeţea înnăscută, sfioşi şi temători, ochii căprioarei ce se odihnea şi-al cărei gît depăşea de două palme orizontul verdelui, urmăreau zgomotosul monstru care ducea — dar căprioara desigur nu avea de unde să ştie — un tînăr de 29 de ani, Constantin Rada, de două luni şef de lot, încrezător în experienţa celor nouă ani pe care i-a lăsat departe, în alt colţ al ţării, pe şantierele TCIF — Galaţi, un şofer, Marin Burtea, pe care liniile perpendiculare, ale drumurilor ce se intersectează tăcut şi anonim, nu reuşesc să-l inducă în eroare, cum nici întinsul înşelător şi plan în care se adîncesc tot mai des antenele atît de asemănătoare între ele, un reporter dornic de a găsi senzaţionalul în fireascul cotidian de pe şantier.

Şi totuşi, pe această întindere fără hotar există repere. La marginea fîşiei de pămînt bătătorit de roţi, zi de zi, străjuiesc doi pomi nu prea înalţi dar înverziţi de apa fîntînii Cuţa — după cum au botezat-o sătenii; o carcasă de autobuz, devorată iremediabil de timp ce ţine umbră celor cîteva lucruri cu care ţăranii au ieşit să semene fasole; un eleşteu, de pe sistemul 14, spre care se îndreaptă decis un puternic săpător ale cărui cupe cu ghiare muşcă stăruitor pămîntul.

Dar supremul reper în întinderea aceasta sînt oamenii, brigadierii, pe care i-am găsit pretutindeni, în echipe de cîte zece în diferite puncte de lucru, SRP 1, SPP 6, CA 1, CP 3 după cum le-ar numi un şef de lot. Dar am întîlnit şi solitari, ca Ion Pătrană din Gighera, paznic pe sistemul 13. Lîngă conductele stivuite pe două

trei rînduri, mufele şi inelele aflate într-o ordine numai de el ştiută, butoaiele cu pastă de săpun, se afla şi dormitorul său: un vagon din scînduri — punct de cazare mobil. Un cuptor din tablă atins vizibil de vremurile trecute aşezat pe două dale de beton — din cele folosite la unele pavări ale canalelor deschise, două paturi acoperite de pături albastre de lînă aspră, un felinar din cele pe care ades le vezi legănîndu-se seara, ostentativ, pe căruţele ce se întorc de la tîrg, un cuţit ştirbit alături de două linguri, un borcan cu untură, un ceaun cu fasole, fasole „înghesuită" cu ciomagul cum se obişnuieşte pe aici, un proces verbal — scris cu creionul — trecut printr-un cui aproape de tavanul vagonului; acestea, la un loc, fiind înseşi mărturiile existenţei sale, o existenţă nu prea uşoară căci, Ion Pătrană are familie şi doar o dată pe săptămînă, cînd îl înlocuieşte cîte un sătean, mai trece şi el pe acasă. Dar beneficiază de un spor de singurătate: aparatul de radio care-i aduce hore şi doine, piese de teatru — această pasiune a lui Ion mi-a adus aminte de teatrul de vară din Măceşu de Sus; atît de rară apropiere: sat — teatru de vară, un strigăt al setei de cultură pe aceste meleaguri; cîinele „mare cît un măgar", cum se fălea cu el Ion; căprioarele care s-au învăţat cu tractoarele şi veneau pînă aproape de canalul pe buza căruia se afla vagonul — dormitor; dropiile ce-şi etalau galben-ruginiul penelor, vulpile prinse de Ion într-o conductă; studenţii care, căutînd pentru o clipă răcoarea vagonului, îl antrenau şi pe Ion în disputele lor.

Am lăsat în urmă sistemul 13 şi, odată cu el, echipa lui Petrică Călin din Goicea montînd tuburi „de 600" pe o antenă. Trecem pe lîngă sistemul 22, sistem la care lucrările nu începuseră încă; apa din „puţul lui Olaru" păstrîndu-şi pentru încă puţin timp oglinda feţei netulburată.

Încercam să mi-l imaginez pe comandant, pe Traian Anghel, activist al C.C. al U.T.C., în aerul încins din cabină, mînuind apartul de radio-emisie-recepţie a cărui tablă era săgetată prin parbriz de soarele amiezii. Îl vedeam pe acel tînăr bărbat, mai mult tăcut decît vorbăreţ, dînd indicaţii în microfon: „Trimiteţi urgent o draglină la C.A.O.", „săpătorul de pe 13 nu mai are motorină, tovarăşul Tonică să ia măsuri"...

Nu reuşim să depăşim un tractor a cărui remorcă încărcată de tuburi măsoară în zig-zag locul dintre lan şi antenă.

Echipa lui Vergică Călărăşanu, căruia îi erau destinate tuburile, monta cilindrii de beton într-un şanţ de un metru jumătate adîncime şi îngust de-i obliga pe cei coborîţi în antenă să lucreze răsuciţi de corp astfel ca umerii lor să nu şteargă pereţii. Aici aveam să-l întîlnesc pe nea Gheorghe, Gheorghe Ciorea, om la 54 de ani dar „cu inima tînără" după cum avea să ne spună, chiar el. „Aştialalţi — şi arată şase dintre figurile care-l înconjoară — sîntem toţi într-o zi plecaţi" şi se gîndeşte la vara acelui '64 cînd au pornit cu toţii la T.C.I.F. — Corabia. Şi tot el adaugă: „Mi-e drag între băieţi, ne înţelegem foarte bine nu ne-am certat niciodată" în timp ce, cu ambele mîini, apucă ancora — două beţe prinse la capetele unei sîrme răsucită-n două — ajutat de la celălalt capăt de un flăcău din Bârca.

Am venit aici să găsesc senzaţionalul şi nu l-am găsit, aşa cum nu poţi găsi foaia pe care o cauţi într-un caiet cu toate filele albe.

Am căutat senzaţionalul şi am găsit OAMENII.

Am căutat senzaţionalul şi-am cunoscut LOCURILE.

Am căutat senzaţionalul şi am văzut FAPTELE.

Trageţi o linie dedesubt şi adunaţi. Veţi afla:

OAMENII ÎNNOBILEAZĂ ACESTE LOCURI PRIN EROISMUL FAPTELOR.

Aici oamenii sînt OAMENI

La marginea satului, acum, pe înserate, e un mic univers de stele.

„Căpiţa asta de crăci o mănîncă focul, nu vitele", zice rîzînd pe sub mustaţă „Bulibaşa" — după cum îl strigau ceilalţi. Va fi foc de tabără şi toată suflarea din organizare e aici.

Împrejur se sting luminile ca efectul focului să fie mai mare.

O cămaşă albă rostogoleşte ceva ce de aproape se dovedeşte a fi un cauciuc. „Să vedeţi ce-o să mai ardă!" zice şi-l trîntreşte lîngă lemnele care aşteptau chibritul.

Dinspre elevi se aude un murmur de bucurie: arde!

Chitara începe să cînte de îndată ce văpaia se mai domoleşte.

Eram nehotărît: pe partea dinspre sat erau studenţii, elevii chicotind zgomotos pe lîngă ei, brigadierii erau cam peste tot; am ales grupul mai tăcut al celor care-l ascultau pe Ilie. „Şi cum vă spusei, aveam pe unu' din Măceşu de Jos, un băiat foarte spiritual cînd nu bea. La 32 de ani avea nevastă şi copil. Şi numa' ce mă trezii cu el pe canal văitîndu-se de mama focului, de ţi-era mai mare mila. **Vai, mor, mor, nu mai pot,** şchiopăta, **se rupse scara de la pod şi căzui, blestematul de mine.** Văzui eu că aşa e treaba; îl trimisei acasă. **Nu plec meştere, că dacă nu plec, nu plec, că mîinile, ia uită, sînt bune.** Îmi fu mie că-l văd fugind din deal în vale, da' zisei că mi s-a părut. Pe urmă alde Mărin a lui Cătrinţă şi Floarea a lui Drînceanu din Dăbuleni îmi ziseră că m-a dus, că, ăsta-şi bătuse şi nevasta cînd o prinse cu altul şi că nici pe tat'su nu-l iertase. Mare figură! Nu s-a certat niciodată cu nevasta şi gospodăria îi merge a-ntîia!".

„Avusei şi eu unul ca ăsta — zice Virgil privind undeva în sufletul focului — dar mie-mi fuse de mare ajutor. Lucram la organizare şi ca de obicei le zisei celor din Nedeia că am trebuinţă de beton atît cît îmi pot da ei. Dar ale naibii betoniere mergeau încontinuu şi în ziua aia se întîmplă să nu se lucreze la nici un punct de lucru. Aşa că pe la 7 pe-nserat, cînd ne pregăteam să plecăm apar autobetonierele, din cele de patru metri cubi, vă daţi seama. Ce era să fac? Echipa era de la doispe — cinşpe kilometri depărtare, de la Gingiova, oamenii ar fi vrut să plece acasă. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu l-aş fi avut pe Ghiţă, care să sară şi el cu gura să le explice cum că betonul se întăreşte pînă dimineaţa".

„E grea munca asta cu oamenii e cea mai grea dintre toate, adaugă gînditor Ion. Dar am făcut multe. Săpam noi 516.000 de metri cubi de conductă fără ei? Şi ştiţi voi că în aceste patru luni am făcut cît în tot anul trecut?"

„Lasă, bă, Ioane, nu ne mai lăuda tu, că nu se mai termină dacă începe şi Virgil şi se laudă cu construcţia celor şase staţii de punere sub presiune sau cu drumurile din împrejurimi şi uliţele din sat pe care cu autogrederul le-a aranjat în cîteva sîmbete după program".

Apoi, amintirile încep să se depene una cîte una: Virgil îşi aminteşte de greutăţile pe care le întîmpina la început cu prezenţa proaspeţilor brigadieri, Eugen Doţoiu nu uită vremurile pe cînd se îndeletnicea cu braconajul („Ne ocupam şi noi de proştii cu pescuitul...), Ilie, de contabilul şef Ştefan Dănilă care nu a ezitat să-şi dezbrace haina şi să dea o lecţie celor doi zidari cărora le cădea în ochi mortarul de pe tavan.

Vorbele, dar mai ales faptele relatate de ei erau pentru mine fascinante. Descoperisem o nouă lume, o lume minunată cu oameni aspri şi muncitori. O lume nouă, aici, pe locurile pe unde femeile merg încă cu cobiliţele la fîntînă.

Le priveam feţele şi mă întrebam dacă îi voi revedea vreodată. Pe Ilie Barbu şi Virgil Ştefan sînt sigur că îi voi reîntîlni la Timişoara într-un amfiteatru studenţesc, cum tot atît de sigur sînt că pe Georgel Nuţu — flăcău de şaptesprezece ani, fugit de la şcoală pentru că îi era ruşine: „Cînd mă scotea la tablă, eu eram mare şi ceilalţi mici" — nu-l voi mai revedea degrabă. Poate doar dacă paşii mă vor purta din nou pe şantierele acestui pămînt românesc. Şi sînt sigur că voi reveni pe şantier, poate că nu pe acesta căci viaţa şantierelor e destul de scurtă, dar pe un altul, asemănător: **şantierul are ceva care te cheamă, te îndeamnă să revii.**

*

Mult prea devreme, autobuzul a oprit şi pentru mine în Măceşu de Sus.

EMERIC SZEKELY

BUPT

Fonograme

Gala şi alte in-formaţii

Concepută diferit de celelalte gale organizate de revista „Săptămîna" — cînd participanţii reprezentau locuri prime în topul anual al cititorilor — şi după o absenţă de doi ani, recenta **Gală a muzicii tinere** a avut eficienţa unui **festival naţional,** care a oferit posibilitatea contactului cu publicul şi afirmării muzicii a aproximativ 30 de formaţii şi cîntăreţi. Lăsînd alte consideraţii pentru la sfîrşit — în limitele spaţiului disponibil — încercăm derularea telegrafică a celor 6 concerte; cu riscul de a neglija pe unii, vom insista asupra numelor noi care s-au impus ; în general a acelei muzici care s-a ridicat deasupra nivelului mediu atins de Gală.

● Au urcat primii în scenă **Semnal** din Cluj-Napoca (foto 1), cu Sălăgean Constantin (voc), Liviu Hriscu (ds), Octavian Popovici (g), Ştefan Boldijar (g b, voc), Iuliu Merca (g, voc). Rock „sănătos" (amintind de anii '70-'73), plăcut de audiat, fără exhibiţionisme şi intervenţii excesive, totul subordonat sunetului de ansamblu — a adus grupului debutant succesul meritat. Era şi de aşteptat pentru seriozitatea acestei formaţii, care numai într-un an de la înfiinţare a reuşit să imprime 14 piese la Radio. Felicitări şefului ei, Iuliu Merca (unul dintre puţinele nume ale începutului rămas „în scenă"), care a evitat să facă o trupă din celebrităţi îndrumînd spre afirmare „copii din generaţia actuală". ● **Dida Drăgan şi Progresiv TM** au aprins publicul încă de la primele măsuri. Trebuie precizat că Dida Drăgan nu este doar ceea ce obişnuit se anunţă „cîntăreaţă de muzică uşoară", ea atacă cu uşurinţă rock-ul, iar explozia ei în blues aminteşte de Candy Givens de la „Zephir". Şi apropo de explozie, înregistrările RTV sînt insipide pe lîngă ceea ce face Dida Drăgan „live". ● Mare succes la public **Progresiv TM,** care au prezentat opera rock **Sburătorul,** interesantă, potrivită formulei actuale (deşi cu unele scăderi de intensitate — treceri de la o temă la alta, momente prea „hard" nejustificate), remarcabil tandemul Hordina (un rocker convins) — Ochescu (subtile intervenţii funky) şi vocile Coradini — Tudan. ● Un debut consistent a fost cel al studenţilor Erwin Surin (o), Relu Biţulescu (ds), Eduard Bălaşa (b), Vrabete Iulian (g, b), adică **Basorelief** (foto 2). Deşi au cîntat pe scule identice cu cele ce se prăfuiesc în magazinele noastre şi au renunţat la voci, muzica lor (jazz-rock cu accent progresiv) a fost de o bogăţie cum la puţine „trupe" am mai întîlnit în Gală. Reproducînd cîteva dialoguri din culise : „eu am să fac muzică şi următorii 50 de ani, cum să fiu mulţumit de succesul de o seară (...) trebuie să ai un instrument bun, să termini şcolile... atestatul"..., ne dăm seama că avem în faţă un grup ambiţios de care se va mai auzi şi scrie mult. ● Pentru că ne-am apropiat de muzica progresivă, ea a fost reprezentată cu cinste de către formaţiile **Experimental Quintet** 2 (dezavantajaţi de sonorizare, pianină şi... trac) şi un debut excepţional, grupul **Nimbus** — Braşov. ● O muzică complexă, compatibilă cu ceea ce se cîntă pe scenele mondiale, un eveniment al rock-ului românesc (chiar dacă este în stil Genesis) a constituit-o opera „Zamolxe" a grupului **Sfinx.** ● Dat fiind că atît fotografiile lui Nimbus şi Sfinx se află pe drum, vom reveni mai pe larg în numărul următor din... septembrie (în timpul vacanţei revista nu se editează). ● Deşi ultimele 4 formaţii prezentate nu s-au bucurat de aclamaţiile publicului, fiind chiar nemulţumiri asupra acestora (idem Timişoara la concertul Sfinxului), ele au constituit puncte de referinţă ale Galei '78, muzica lor (pentru cine este pregătit să o asculte) continuîndu-se dincolo de cele cîteva minute de recital. Respectăm publicul, dar trebuie să spunem că o mare parte a acestuia este înfestat de microbul discotecilor, ridicînd în slăvi grupurile mai „zgomotoase", de obicei nesemnificative, ignorînd adevăratele valori. Dar aceasta se cheamă popularitate şi nu înseamnă întotdeuna şi valoare (vezi topurile). ● Un grup „dur", care dă totul pe scenă — rock de calitate, elemente de show modern, joc de scenă, interpretări „cu nerv", — sînt orădenii de la **Metropol-Group,** debut care a înflăcărat inimile şi vocile multor tineri prezenţi la Gală. ● Consemnăm în continuare cîteva formaţii energice, încă în „luptă" cu partea tehnică, stabilizarea componenţilor, omogenizarea sunetului de grup. Practicînd în general o muzică de bun gust — majoritatea hard rock, cu instrumentişti pricepuţi, rămîne ca perseverenţa şi timpul să le aducă la maturitatea celor de pe „linia întîi". Este vorba de formaţiile studenţeşti **Redivivus** — Craiova, **Grup '74** — Braşov, **Compact** — Cluj-Napoca, sau **Miraj — Oradea, Columna** şi **Academica** — Bucureşti şi în aceeaşi ordine de idei, a bunelor intenţii : **Azur (C), Azur (R)** — Ploieşti, **Iris** — Bucureşti, grupurile folk **Interludiu şi ABC.** Mai amintim un grup de muzică comercială (deşi se vrea jazz-rock) **Cromatic şi F.F.N.** — o prezenţă plăcută în secvenţa retrospectivă, dar care nu şi-au onorat „firma" în cele două noi compoziţii, care nu le recomandăm pe un al treilea LP.

● Cîntăreţii folk prezenţi la Gală — Mircea Vintilă, Mircea Baniciu (răsfăţatul publicului), Valeriu Sterian, Nicu Alifantis, Evandro Rosetti, Mircea Bodolan, Adina Dimitriu şi Adrian Antonescu, au demonstrat că acest gen este la fel de îndrăgit ca şi rock-ul, mai mult, că reprezintă o forţă mobilizatoare de conştiinţe: „Rămînem pe scenă şi cîntăm. Riscurile sînt de partea noastră" (Valeriu Sterian — Evandro Rosetti). ● Dacă la folk absenţele au fost mai puţine — Mircea Florian, Tudor Gheorghe, Doru Stănculescu, la capitolul formaţii au lipsit : **Savoy** (care, între un turneu în Polonia şi trei concerte la Sala Palatului nu a mai găsit timp şi pentru Gală, **Romanticii** (cîntă într-un cazino în Kuweit), **Mondial** (se află într-un loc similar în R.D.G.),**Curtea Veche 43** (probleme tehnice şi cu organizatorii), **Cristal** — Galaţi (nu şi-au onorat invitaţia), **Ethos** — Iaşi (nu au fost invitaţi şi nici nu s-au invitat), **Magic** — Mediaş (?!), **Modal Quintet** — Cluj-Napoca (poate la anul), **Carusel** — Arad (dezmembrată în preajma Galei, piesa lor „Zborul" cucerind la puţin timp locul întîi în topul „Săptămîna"). ● Cu toate aceste absenţe de ordin subiectiv din două considerente, actuala Gală a însemnat o victorie a muzicii tinere româneşti : 1) A oferit posibilitatea şi şanse egale de a cînta în cea mai mare sală a ţării — Palatul Sporturilor şi Culturii — unor formaţii debutante, alături de una cu vechime de un deceniu şi cîteva (5 !) înregistrări Electrecord, dar care nu a avut ocazia să cînte în Capitală (Metropol Group) şi alături de una şi mai veche (Sfinx — unul din pilonii muzicii pop româneşti) şi 2) după 6 spectacole se poate forma imaginea fie şi parţială (datorată cîtorva absenţe) a ceea ce şi cum se cîntă la noi, a ceea ce pot sau nu formaţiile şi cîntăreţii noştri. ● Un fapt îmbucurător, de-a lungul întregii Gale s-a cîntat numai în limba română, creaţii originale. ● Felicitări deci organizatorilor şi tuturor celor participanţi pentru această reuşită a muzicii tinere — adesea un teren minat în care cel ce mişcă un pas, face ceva, riscă să declanşeze explozii şi reacţii potrivnice nu tocmai fericite pentru buna sa intenţie.

● Alte in-formaţii : Grupurile arădene **Depold** şi **Gigantic** s-au unit într-unul — deocamdată doar un munte de „scule" şi instrumentişti poposiţi pe litoral. ● Deşi iniţial au pornit repetiţiile în 10 oameni, formaţia timişoreană **Univers** (foto 3) şi-a susţinut premiera poemului pop „Puls citadin" (denumită iniţial „Zgomotele oraşului") în trei oameni : Kajtár Arpád (g, voc.), Czirko Karoly (ds) şi Moşoarcă Gheorghe (g.b, voc). Şi totuşi din toate variantele care le-a cunoscut „Univers" în ultimii trei ani (cu trompete, orgă, syntesiser — pe afiş), aceasta se află pe drumul cel bun : 12 piese originale interpretate pe o linie precisă fără compromisuri, sunet distinct, m-au dus cu gîndul la claritatea muzicii unui alt trio : „Cream". ● Manga Charta s-a desfiinţat ● Ilie Stepan (g), ex-Progresiv TM a pus bazele unei noi formule **Pro Musica,** avîndu-i alături pe Gheorghe Torz (fl), ex-Progresiv TM, Luis Alberto Avila Diaz (Venezuela) — fostul colaborator al lui Paul Weiner, Octavian Ştefănescu (g), Victoria Stănoiu (violoncel), Dietrich Krausser (g, b). Vom reveni, ca şi asupra altor formaţii timişorene care fac pregătiri în această vară : **KPK, Spectrum, Colegium, Ars Nova 113** — despre care am auzit că au ridicat sala în picioare la Tg. Jiu. **Succes tuturor ! La revedere... la toamnă, sau ... la Gala '79.**

IOAN BĂCĂLETE

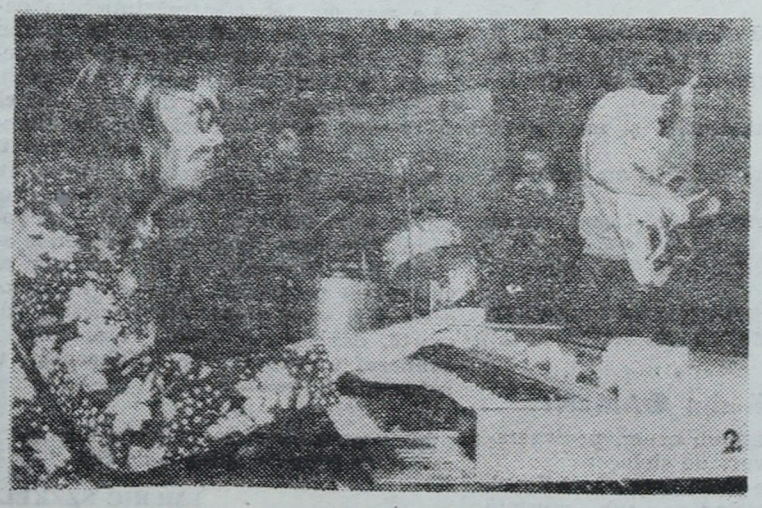

Moduri şi mode

Chiar şi a vorbi despre modă, este astăzi.... la modă ! Cele mai noi preocupări pentru moda feminină, se îndreaptă spre charmul lui „ieri", al bunicelor noastre, pe care-l mai observăm în cîte o fotografie veche, sau un film al anilor '30. Despre ce este vorba ? În mod deosebit acestui anotimp i se ataşează volanul şi dantela (puteţi folosi cu încredere şi diminutivul substantivului). Curios bine-nţeles, este contrastul izbitor al modei super-sport, a jeans-ului, faţă în faţă cu diafanul modei feminine trecute, unde pe prim loc este acum podoaba de spumă a volanelor pe rochii, mîneci, gulere. Dacă timpul ne-ar da pace să le pregătim şi, mai ales, să le purtăm...

Spunînd timp — nu înseamnă neapărat timpul fizic, mai poate însemna şi „timpul probabil" (meteorologic punînd problema şi chiar numai atît).

Volanul şi dantela, care acum înseamnă mai mult decît accesorii, ar arăta jalnice într-o după-masă ploioasă, dar ar putea fi superbe seara.

Pe lîngă acestea, a răzbit în modă pantoful Leonardo, tocul cui (sau ac... şi problema se ascute pe zi ce trece), a cărui

RAFALELE DE IDEI SÎNT INEVITABILE ÎN MODĂ

gingăşie nu este contestată, decît pînă acolo unde, grăbindune o să reuşim cu succes, facem entorsă sau alte traume gleznei. Pantoful acesta ne face ziua scurtă— spunea cineva, petrecîndu-şi timpul într-o deplasare „á pieds", pe o lungime considerabilă. Tocul auriu, argintiu, se remarcă pe stradă, uneori chiar şi dimineaţa — de ce? Bunul gust nu înseamnă strălucirea stridentă, cu atît mai mult, cu cît ultimele săptămîni şi-au dat arama pe faţă, înnourîndu-ne chiar şi gîndurile uneori, nu copleşindu-ne doar umbra. Tocului cui îi rămîne loc deci mai spre seară, puţin mai spre seară, cu îngăduinţa purtătorului şi a ochiului critic al celui de peste drum.

Rămîne deci să alegem. Nu pantalon în formulă de adunare cu volanul, nu pantof de tenis în formulă cu o bluză dantelată, nu pantof Leonardo pe munte şi nici blug la concertul de sîmbătă seara. Cine nu alege, mai şi culege ! Să ne alegem, deci, timpuriu drumul şi... haina, căci rafalele de idei în modă sînt inevitabile, iar chibzuinţa cîte-odată trece pe un plan secund. Problema împodobirii, mai ales la femei, á la Cleopatra citire, nu a murit.

La examen

Întotdeauna este timp ca ea să se facă frumoasă pentru... el, şi asta nu oricum.

LIA LUCIA PETRIC

SPORT

Cîte ceva despre...

...EL MUNDIAL. La ce aş putea să mă gîndesc în aceste zile în care dincolo de Atlantic puternicul generator de tensiune care este turneul final al marii competiţii a sportului rege menţine trează pînă şi atenţia celor care sînt pasionaţi doar de şah, popice, badminton sau ce sporturi or mai fi existînd pe la noi şi aiurea, netulburate de acest imposibil obiect care se cheamă minge ?

Am simţit puţină părere de rău la gîndul că Pele şi Cruyff au trecut deja în amintire, şi nu mai avem această frumoasă armonie, acest teribil tandem albnegru care să ne încînte sufletul şi privirile la orice oră din cele 24 în care am fi deschis televizorul ; m-am încruntat la aflarea veştii despre minunea braziliană din Mexic, pe nume Tostao, care se zbate între vedere şi întuneric ; în sfîrşit, am rămas dezamăgit că „prinţul" Beckenbauer îşi pierde suporterii în procesul cu fostul său club Bayern München.

Dar iată că a intervenit un alt eveniment. Impasibil, ireversibil şi irevocabil (altfel nici nu se putea) în ţara celestă pe nume Argentina fotbalul s-a transformat subit într-o afacere, o imensă afacere de stat. Echipa reprezentativă, adunată în goana avionului de pe la cluburile europene şi păzită de armată la reşedinţa din perioada pregătirilor trebuie, sau mai bine zis este obligată, să cîştige finala. Cupa mondială trebuie să rămînă la Buenos Aires. Aşadar, obiectivul major a fost indicat, toată lumea este mulţumită, nimeni nu se gîndeşte că ar putea fi şi altfel. Buni băieţi. Dar iată că mai există acolo un personaj, aparent un om ca toţi oamenii, poate puţin altfel decît majoritatea latinilor — fiind blond — care a dormit liniştit noaptea 20, 30, 40 ori cîţi ani o fi avînd, pe numele său Louis Menotti, de profesie antrenor. Reţineţi însă : antrenorul echipei naţionale argentiniene. Pe umerii săi (oare cît de laţi or fi aceşti umeri ?) a căzut toată răspunderea, el va fi aplaudat sau renegat, el urmează să mediteze acolo pe gazonul stadionului El Monumental din Buenos Aires că în fond, nu este decît gladiatorul care trebuie să învingă, pentru a nu pieri el însuşi. Aşadar Helmuth Schön poate fi liniştit, în fond el lasă oricum în urmă un titlu mondial ; aşadar Coutinho are dreptul să spere, căci în turneul european abia a rodat o nouă echipă ; nici chiar Enzo Bearzot nu are ce pierde, pentru că Italia este tulburată acum de orice, numai de fotbal nu. Menotti însă, dimpotrivă. Dacă va cîştiga, va fi copleşit de onoruri, precum mai demult Alf Ramsey (apropo, cum s-o scrie „sir" în spaniolă ?). Dacă nu, nimeni nu-l va ierta. Şi numai el poate ştii ce înseamnă o vendetta argentiniană.

Iată de ce, mă gîndesc mai mult decît la oricine în aceste zile tocmai la Louis Menotti. Pentru că, a avut curajul de a gîndi lucid, căci numai asta l-a făcut să pronosticheze o finală Brazilia — Italia, precum şi prezenţa Argentinei pe locul 3-4. Abia pe locul 3-4 ! Cine ştie ce-o fi fost atunci în mintea lui...

Am devenit suporterul Argentinei, în primul rînd, pentru Menotti.

MIHAI JUNEA

BUPT

jurnal

Pămîntul celor trei „Z"

Între două escale, Mediterana, deșertul Libiei și o comedie științifico-fantastică . . .

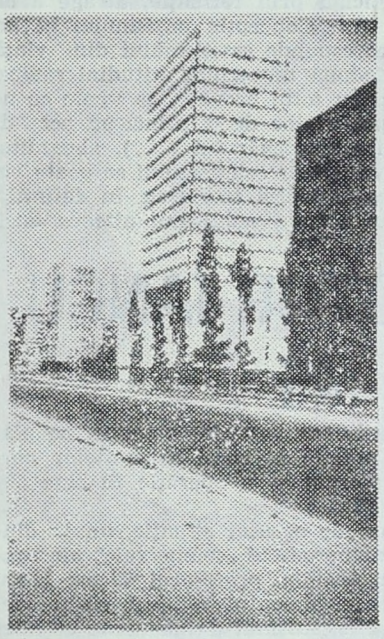

26 decembrie 1974. Aeroportul Otopeni, pe care-l vedem pentru prima oară, ne impresionează prin monumentalitate și eleganță. Lume multă, indigenă și străină, forfotă, bagaje, frig. Timpul pare nefavorabil pentru zbor. O ceață groasă acoperă orașul ; ne face să credem că legăturile noastre cu restul lumii sînt întrerupte. Cît vom mai aștepta ? O întrebare repetată de zeci de ori în această zi și în lunile care au precedat-o. Pentru că de fapt, trebuia să plecăm la începutul lui octombrie, odată cu deschiderea noului an de învățămînt. (Acolo, doar, aveam să aflăm că anul universitar începuse abia la 15 decembrie și asta din cauza meciului de box Muhamad Ali — George Foreman, care polarizase lumea și transformase campusul într-o agreabilă reședință pentru oaspeți). Și, totuși, cît vom mai aștepta ?

În jurul orei 14 sîntem anunțați că după trei încercări de aterizare, charterul „Air Zaire", special trimis pentru grupul de universitari români pregătit pentru o misiune de cooperare, a plecat spre Pireu, de unde va reveni a doua zi.

27 decembrie 1974, ora 9. Sîntem în fața clădirii MEI în autobuzul care urmează să ne ducă la aeroport. Cerul este de-un albastru de vis, iar noi, undeva în înălțimile sale ! vom zbura !

La ora 13, după încheierea tuturor formalităților și epuizarea ultimelor rezerve de . . . răbdare, avionul nostru, un D.C.-8 cu 250 de locuri se îndreaptă spre pista de decolare. Prin hublouri zărim niște ciobani păscînd oile. Cu un zgomot înfundat, avionul se desprinde de pămînt, se ridică tot mai sus, pînă cînd totul se pierde în depărtare.

Escale tehnice la Pireu (ora 14) și la Douala (Camerun), la ora 21. Văzută din înălțime, Grecia, un peisaj dezolant pe uscat (pămînt sterp, predominant muntos) și unul surprinzător pe mare (o mulțime de insule pe un fond **bleu-ciel**, ireal de frumos). Sala de așteptare a aeroportului este spațioasă, plină cu minimagazine cu suveniruri. Grecoaicele ne privesc de după tejghea, dar nu se înghesuie să ne ofere ceva.

Primul pas pe pămîntul african — un fior de neliniște. La ieșirea din avion ne izbește o căldură umedă, neplăcută și, aproape instantaneu, hainele ni se lipesc de corp, (încă nu știam că Douala este unul din polii ploilor de pe glob). Ne îndreptăm spre clădirea aeroportului, mică și aparent neîngrijită. Pe un fel de terasă stau grămadă localnici : bărbați, femei, copii, care ne asaltează oferindu-ne măști, statuete, inele, lănțișoare, obiecte din fildeș etc., etc.

Între cele două escale, Mediterana, deșertul Libiei și o comedie științifico-fantastică pe peliculă cu Woodie Allen. Pentru noi filmul este mut, întrucît sunetul, mijlocit de căști individuale, se servește (aci, ca și la alte companii aeriene) exclusiv contra valută.

Pămîntul celor trei „Z" (**Zair** — stat, fluviu, și monedă) ne întîmpină cu o boare răcoroasă, dătătoare de . . . curaj și optimism. De undeva, de sus, de pe terasa aeroportului, cineva ne face cu mîna și deslușim, prin noapte, vorbe și chipuri românești (era grupul de români venit în urmă cu cîteva luni). Ne cuprinde emoția.

Ținute elegante, taxiuri și o întrunire religioasă

28-29 decembrie 1974. Încercăm să ne verificăm simțămintele, să descoperim ceva care să semene a emoție, bucurie, frică. Sîntem doar în Africa, în inima Africii. Prin fereastra camerei, odată cu lumina, extrem de intensiv, ne survine un fel de fluierat, care se repetă la nesfîrșit, obsedant. Este probabil concertul de dimineață al păsărelelor din partea locului. Avem senzația că sîntem într-o stațiune montană din România.

Afară, totul pare ireal : soarele, departe sus, lumina, vegetația explozivă, bogăția de culori și sunete, oamenii. Admirăm, cu oarecare rezervă, numeroasele șopîrle ieșite la soare pe pereții clădirilor, prin iarbă. Aveam să înțelegem curînd trezirea la viața cotidiană a acestei naturi cu totul ieșite din comun. Dimineața la ora 6 soarelui îi era de ajuns doar 10 minute pentru a ieși din străfundurile orizontului și a se fixa deasupra capetelor noastre, înger păzitor pe parcursul celor 12 ore ale zilei. Cu aceeași grabă, seara la ora 18, pleca la culcare, oferindu-ne darnic mîngîierea suratelor sale de noaptea, luna și stelele.

Ne aflăm în centrul de primire NGanda, o oază de frumusețe și liniște a capitalei zaireze. În jurul orei 15 ne adunăm pentru un spectacol pregătit, pare-se, în cinstea noastră. Se constată curînd că a fost vorba de o neînțelegere și că spectacolul va avea loc, dar numai pentru tinerii zairezi și că de fapt nu era un spectacol, ci un fel de întrunire religioasă Kimbauguistă, rezervată, judecînd după ținuta elegantă și vîjîitul taxiurilor, unor participanți cu posibilități (datorită distanțelor foarte mari — Kinshasa se întinde, la cei peste două milioane de locuitori ai săi, pe un teritoriu cu diametrul de cca 30 km — taxiurile reprezintă cel mai eficient și totuși nu scump mijloc de transport).

Seara sîntem conduși în Campusul universitar, unde la clubul cadrelor didactice ni se oferă o cină festivă (ca și mesele precedente, totalmente . . . europeană, firește, cu excepția fructelor), după care, surpriză, sîntem cazați la hotelul Intercontinental, cel mai luxos hotel în care poposisem (și aveam să mai poposim) vreodată. Am rămas aci o singură noapte (unii colegi chiar cîteva săptămîni) dar impresiile culese sînt de neuitat.

A doua zi plecăm definitiv spre Campus — orășelul universitar al Kinshasei, care ne va fi în continuare loc de muncă, reședință și teren pentru recreație și distracție. Construit în perioada 1954-1960 campusul cuprinde, într-un ansamblu unitar din punct de vedere arhitectonic, clădiri administrative și pentru învățămînt, ateliere de întreținere, cămine și cantine pentru studenți, locuințe pentru cadre didactice, un complex sportiv, inclusiv piscină, cluburi și cinematograf studențesc, club cu cinematograf, terenuri de tenis și piscină pentru profesori, clinica și policlinica universitară, un teatru în aer liber, o școală generală, unități comerciale ș.a.m.d. În campus funcționează primul reactor nuclear din Africa.

Am găsit aci aproape 6.000 de studenți, zairezi și din țările învecinate, veniți să-și astîmpere setea de cunoaștere în cadrul facultăților : politehnică, de științe (matematică, fizică, chimie, biologie), filologie, medicină și farmacie, științe economice.

Plasat pe cîteva coline ce domină orașul, la cca. 15 km de centrul comercial al acestuia, campusul se bucură, datorită înălțimii și vegetației cu care a fost înzestrat, de un microclimat aparte, favorabil nouă.

Pentru noi, dincolo de aspectul geografic și arhitectonic și poate mai important decît acesta, a fost însă microclimatul social pe care l-am simțit din prima clipă a stabilirii noastre aci și de care am rămas legați pentru totdeauna. Este vorba de tot ceea ce rezultă din comunitatea de viață, de bucurii și necazuri, a studenților și dascălilor, în sensul cel mai concret cu putință.

C. și A. NICHICI

(VA URMA)

UMOR

Din foi... în foaie*)

TELEX (I) : Roxana Mereuță din București cără un instrument. Portarul : „Păi ăsta, dulapul ăsta e în inventarul Universității ! Unghe-l duceți" ? ● Un concurent neliniștit : „Aveți o sală de dezbrăcat instrumentele ?" ● „Sorin Roșca are un cîine foarte fain pe care l-am cunoscut" (Rodica Țărțău). ● Cele mai calde amintiri ale juriului : cafelele. ● Valentin Filip — (ex)vicepreședinte cu probleme culturale din I.M.T. : „Nu avem cor pentru că nu știu eu să dirijez". ● M. Tatulici : „Într-adevăr, nu pricep nimic, dar n-are importanță" ● Valeriu Dubski (mașinist): „Sînt cenacluri și mai bune și mai rele. Unele au puncte bune, altele au puncte rele" ● Pe post de fotoliu Marcel Berbecar a ajuns la concluzia că Rodica e grea. ● Gh. Biriescu (portar) : „Asta cu muzica ușoară, prea zbiară . . . Asta-i gălăgie . . .". ● **TELEX (II) :** Of ! ● poate la noapte ● echipa redacțională se subțiază tot mai mult, ne numărăm pe degetele de la picioare ● s-a terminat și ultimul calup de slănină de la foaia hailaltă ● ora 3,48 : Nicola a urcat în sus. Are și cheie ● poate la noapte ● taraful de folk (Berbecar & Parasca) s-a împrăștiat ca puchibalele ● am rămas și fără foiste ● poate la noapte ● Ce mai face Valentin Filip ? ● poate la noapte ● trece tramvaiul de 4,40 cu o fată ● poate la noapte ● Anunțăm că Popas ne-a spus ceva ● poate la noapte ● se crapă de zece ● auguri bre ! ● **CENACLUL „MUGETUL ȚÎNȚARULUI" (cronică de spectacol).** Sub conducerea (încă) a poetului nostru s-a desfășurat recent o nouă întîmplare de muzică, poezie și etc. La început s-a intonat plin de expresivitate 3 a 4-a dintr-o fe-

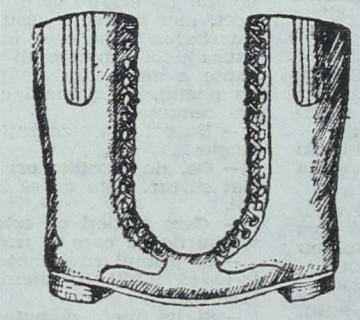

teească, apoi s-a interpretat la solz de crăpoaică proaspătă „Bade-al meu cu dinți de fer" ce s-a constituit ca o aspră critică la adresa celor care călătoresc fără bilet în tramvai. Într-un moment jenibil poetul a venit cu o Doină (colegă de bancă din școala ajutătoare). Dar, fără nici un fel de îndoială, revelația serii a constituit-o atunci cînd mînca semințe. Melosul popular a fost prezent în persoana atît de tînărului, dar deja „Gheorghe" care ne-a luat maul. În încheiere, în aplauzele celor doi spectatori prezenți, la îndemnul poetului, sala intonează o bătută cu scaunele ● **FOLKY ȘI MEDITAȚII DESPRE FOLKY :** Ce este folk-ul ? Folkul este mai greu ● Kant se gîndea la problemele filozofiei fără chitară ● Un folkist produce o piesă iar economia nu produce cîntece ● Folkistul Petrică Sîrbu a fost reținut pentru port ilegal de chitară ● **text folk :** „Allleley frunză de hrean / A trecut iar tov. decan / Măre pe cîți mi-i prindea / La toți pletele tăia / Și apoi mustrări le da" /. ● „Sîmbăta și un folkist are nevoie de cultură muzicală" (Marcel Negru). **INTERVIU : 10 (zace) pentru Dana Sterian (interviu la colectiv).** Rep. 1 : „Aveți o concepție sănătoasă" ? / D.S. : „Mi-ss zdrănoahă / Rep. 2 : „De ce ați zîmbit" ? / D.S. : „Te-nșeli, sînt sănătoasă" / Rep. 3 : „Ce părere aveți despre stilul Fosbury" ? / D.S. : „Încă un gentleman" ! / Rep. 4 : „Cum ați ajuns cu noi" ? / D.S. : „Pe spate" / Rep. 5 : „Se spune că . . ." / D.S. : „Așa e" ! / Rep. 6 : „De cît timp scrieți" ? / D.S. : „De mic copil mi-a plăcut să fug de acasă. Apoi mi-au plăcut karatele . . . Aveam un coleg care mă znopea mereu . . ." / Rep. 7 : „Spune-ți-ne o vorbă de duh" / D.S.: „Asta nu" ! / Rep. 8 : „Ați cumpărat Heine" ? / D.S. : „Numai de la „Romarta" / Rep. 9 : „Pasiuni domestice" ? / D.S. : „Haida de" ! / Rep. 10 : „V-a plăcut" ? / D.S. : „Da" ! (a ținut-o Ghiolbanu). **BAZOOKA (rubrica de panaramă).** Un tov. secretar a declarat că nu a simțit niciciînd atracție pentru medicină, mai mult, cînd era mic, vroia să se facă tractorist. ● Sîmbătă și duminică se vor desfășura campionatele interstrăzi de înot subacvatic. Învingătorul este deja cunoscut : „Vă felicităm, tovarășe președinte" ! ● Au început înscrierile pentru „Miss". Modelele rămîn la dispoziția noastră. ● La concursul de trîntă tov. Cîtu a fost trîntit ca de pe măgar. Bravo Liliana ! ● **POȘTA REDACȚIEI :** Mircea Baba : Hipopotam nu rimează cu gladiolă. ● Gheorghe Lînă : Mai trimiteți poezii și despre cantină. ● Adriana Ponețchi : „Aș vrea să vin și eu cu un rol la foaie". Foaia : Mulțumim, tocmai acum s-a zugrăvit". ● Lia Ciorogaru : Dacă vreți să vă apară poza în foaie, folosiți hîrtie contrast. **JOCURI DE SOCIETATE LA MASA JURIULUI** ● **dărmălăul** — la joc participă și un jucător solid în așa fel încît să nu se pună problema învingătorului. ● **tirigomodina** — participă jucători între 8 și 80 de ani cu pauze sîmbăta, duminica și sărbătorile legale. ● **leapșa** — concurenții sînt aruncați în sus de trei ori și prinși numai de două ● **bîza** — s-a jucat cu ușile închise ● **lapte-gros** — concurenții primesc cîte una. **DICȚIONAR (de uz intern) :** Uluc — nu da nene cu paru' ● Vin — imediat și sticlele ● Xilofon — țambal în blue-jeans ● Contrabas — mare și urît ● Clavecin — nevasta vecinului ● Orgă — drîmbă de perete ● Trombon — substantiv feminin ● **SFATURI (ce trebuie să știe un intervievat de FOAIE) 1** — să-și spună numele de botez, numele familiei și vîrsta bunicului (dinspre tată) 2 — cel puțin trei cîntece din cartea de bucate 3 — să nu uite principiul de lucru : foistul întreabă, intervievatul tace 4 — că Margareta Pîslaru este idolul tineretului în ultimii 20 de ani (neîntrerupt) 5 — că e bine ca atunci cînd se adresează foistului să folosească formula „dumneavoastră" (adică politețea înainte de toate).

Selecția textelor :
GEORGE BOIERU și OVIDIU CORDUNEANU

***) Selecțiuni din foile volante „ESTUDIANTINA" realizate de membrii cercului de presă din C.U. Timișoara.**

BUPT

DIALOG

„ÎMI SÎNT NECESAR MIE ÎNSUMI"

— 20 DE MINUTE CU ADRIAN PĂUNESCU —

Un interviu cu Adrian Păunescu ?

Bine, dar întreaga lui viață de pînă acum, activitatea de zi cu zi, momentele de sărbătoare în poezie, totul, ei bine totul, nu constituie decît un imens interviu.

Și totuși...

Nu cred că există măcar un om, un singur om, care să renunțe deliberat la tentația de a-i adresa chiar și o singură întrebare, întrebare căreia să-i aștepte nerăbdător răspunsul. (De ce, ar fi cineva tentat să mă întrebe. Ei bine, deoarece față de A.P. ai două alternative — îl accepți sau nu-i accepți, dar mereu ești atent la ce gîndește, la ce părere are despre cutare și cutare lucru și asta tocmai pentru a găsi argumentele pro sau contra). Așadar...

— Adrian Păunescu, s-au adresat mulți pînă acum poetului, publicistului cît și redactorului șef sau conducătorului de cenaclu care sînteți. Eu, în schimb, bat înainte de toate la poarta omului Adrian Păunescu (deși mai apoi aveam să-mi dau seama că 20 de minute sînt prea puține pentru a tranșa o discuție de la om la om).

— Din momentul în care cineva bate la poarta mea, nu pot să nu-i răspund. Omul din mine n-ar admite asta. Așadar, fii binevenit !

— Vă sperie întrebările ?

— Nu. Nu mă sperie nici un fel de întrebare. Așa că dă-i bătaie în continuare ! (N.A. : M-aș fi mirat să declare contrariul, poate și pentru că, după cum bine spunea George Macovescu, întrebările pot fi oricît de indiscrete, pentru că, în schimb, răspunsurile vor fi discrete !).

— Credeți că prezența dumneavoastră era necesară pentru cei din jur ? Mai este oare și acum ?

— Pentru alții nu știu, dar pentru mine cred că sînt foarte necesar. Mă vîr în multe treburi, mă preocupă încă destule lucruri pe care nu le-am făcut. Consider însă că, pentru binele acestei țări, fiecare trebuie să-și vadă de treabă acolo unde este pus. Vezi tu, un strungar, de exemplu, nu este necesar să rostească lozinci la tribună pentru a arăta că este patriot. Dacă ei la locul de muncă își face datoria, este deajuns.

— Adrian Păunescu tulbură, impulsionează, critică, laudă, cîștigă sau pierde simpatizanți. Cam cît munciți Adrian Păunescu ?

— Mult, foarte mult chiar și cred că am ajuns în pragul unei nevroze. Muncesc în redacție, în mașină, în tren, într-o cameră de hotel, ba chiar și în... vis. Iată, zilele trecute aflîndu-mă în Maramureș, visam lucrînd un spectacol cu cenaclul.

Dar ceea ce fac îmi este necesar. Pentru a mă regăsi, pentru a afla în fiecare zi că viața mi-a mai lăsat o șansă, pentru a trece cu fruntea sus printre semenii mei.

— Uneori am senzația că vă cheltuiți în fiecare clipă. Veți ajunge vreodată la nota de plată ?

— Deocamdată nu cred că am făcut atîta încît să cer, vorba ta, nota de plată, dar va veni și acest moment însă ia seama, nu știu cîți veți mai fi atunci la masa mea.

— Respectînd puțin adevărul „istoric" aș spune că sînteți deopotrivă lăudat și hulit. Aș vrea o explicație pentru cel de-al doilea atribut.

— Îmi place să lupt. Cu inerția, cu lenea, cu prostia, cu minciuna. Pun mereu umărul acolo unde un om împinge hăis și alții zece împing cea. Dacă văd răul, dacă vedem răul, trebuie să îndrăznim să-l și arătăm. Uneori treaba asta deranjează. Desigur nu mă inhibă faptul că sînt hulit, deoarece nu toți trebuie să fie de acord cu ceea ce fac eu. De fapt, nu obligă pe nimeni să stea și să mă asculte. Dacă tot trebuie să călătorim în același tren, de ce să ne aflăm și în același vagon ?

— În redacție, la „Flacăra" am întîlnit foarte mulți tineri. Cît credit acordați dvs. tinerilor ? Ce așteptați de la ei ?

— Din moment ce sînt colaboratorii mei le acord toată încrederea. Să știe că luptăm împreună pentru un ideal. Simt o mare plăcere în faptul că mă aflu printre tineri și sînt convins de șansa fiecăruia de a se realiza.

Aștept din partea lor bunăvoință și muncă. Îmi rezerv însă dreptul de a le pedepsi greșelile. Așa este omenește, așa am făcut mereu. Nu fac însă distincție între tineri și bătrîni.

— Ați încercat să umpleți unele lacune din presa noastră. De ce nu ați continuat ?

— Te referi la faptul că am scris ?

— Exact. Că ați scris așa cum ați scris, mai bine zis.

— Nu mai am timpul necesar. De multe ori, în intervalul în care articolul este dat la tipar, pot soluționa problema. Așa că...

— Revista „Flacăra", în actuala prezentare, poate fi o fază intermediară între ce a fost scris și ce ați vrea să fie ?

— Într-adevăr „Flacăra" nu este atît de bună decît alte reviste.

— La Timișoara ați lansat un nou volum de versuri, de fapt o antologie a ceea ce ați publicat pînă acum. Nu credeți că este cam puțin față de ce ne-ați anunțat pînă acum ?

— Nu vreau să par lipsit de modestie, dar nu cred că am promis pînă acum mai mult decît ceea ce am făcut.

— Printre calitățile dumneavoastră se numără și aceea că vă înțelegeți bine cu Eugen Barbu. Oare cum reușiți ?

— N-aș putea spune că sîntem buni prieteni, dar îmi place Eugen Barbu deoarece luptă pentru aceleași lucruri ca și mine, iar micile noastre „contre" vin de la niște lucruri mărunte. Hazul constă în faptul că ne căutăm reciproc, tocmai pentru a ne exprima în contradictoriu asupra unor chestiuni de formă, și nu de fond.

— Considerați că veți ocupa un fotoliu de onoare în memoriile sale ? Sau în alte memorii ?

— Cred că persoana mea a apărut deja în unele scrieri ale lui Eugen Barbu, bineînțeles cu alt nume și nu cu cel primit de la părinții mei. În privința altor memorii, cred că posteritatea mă va menționa oricum.

— Vă amintiți ? „Căci din toate ce sînt, cel mai greu e să fii, / Nu copil de părinți, ci părinte de fii". Cît este de repetabilă pentru dumneavoastră această povară ?

— Deocamdată de două ori, prin copiii mei Ioana și Andrei. Bineînțeles că se vor găsi și alte poveri pe care va trebui să le suport, mai devreme sau mai tîrziu. (N.A. : Întrebarea bătea ceva mai departe, însă, din cauza unei intervenții nefericite și neelegante a unuia din cei prezenți la întîlnirea cu poetul, desfășurată cu o seară în urmă, am renunțat).

— Uneori am senzația că sînteți foarte singur...

— Da, de repetate ori îmi dau seama că sînt singur. Asta mi se întîmplă cînd sînt cu voi.

— Care credeți că este șansa noastră în vremurile pe care le trăim ?

— În primul rînd faptul că trăim. Gîndește-te că mulți au pierdut această șansă prematur.

— Și în final, aș putea socoti într-un viitor oarecum apropiat că azi am avut satisfacția unui dialog cu un mare tribun ?

— Care tribun, ce tot bolborosești acolo ? Ai avut în fața ta doar un om care se străduiește mereu, atît cît îi stă în putință, să facă ceva pentru cei din jur.

MIHAI JUNEA

Fotografie de VAL E. STROESCU

☆ Recitind materialul cu cîteva zile mai tîrziu, mi-am dat seama că au rămas cîteva puncte nedeslușite în scurtul interval de timp pe care mi l-a acordat A.P. Astfel se explică parantezele apărute ulterior.

M. J.

PROFIL

Profesorul dr. VICTOR IANCU la 70 de ani

Fiu al lui Iosif Iancu, român din Transilvania, inginer de mine, Victor Iancu s-a născut la 30 iunie 1908 la Slovinka, localitate ce se află în Cehoslovacia. Evenimentul istoric al unirii Transilvaniei cu România a determinat stabilirea familiei Iancu la Petroșani și a avut un îndelungat ecou în sufletul tînărului care avea să învețe în limba română la Liceul românesc din Petroșani. După absolvirea Facultății de filozofie și litere de la Universitatea din București în 1929 își continuă, ca bursier, studiile la Viena și München, pînă în 1936, în domeniul esteticii, filozofiei și istoriei artelor, filologiei romanistice și germanistice. În 1938 își susține teza de doctorat cu titlul **Semnificația formei în estetică**, bucurîndu-se de îndrumarea și aprecierea lui Alexander Pländer, unul dintre întemeietorii esteticii fenomenologice de orientare realistă, obiectivă, orientare căreia îi aparțin, între alții, Nicolai Hatmann și Roman Ingarden.

Își începe cariera universitară la Cluj, apoi la Universitatea din Iași, unde ocupă prin concurs postul de conferențiar la disciplina de estetică filozofică, pînă la desființarea acestui post, în 1947. Își reia activitatea didactică, după cîțiva ani, la Timișoara, la Facultatea de filologie, fiind numit șeful catedrei de literatură universală și comparată. Din 1973 este profesor consultant la aceeași disciplină.

În domeniul muncii științifice, profesorul Victor Iancu este autorul a peste 150 de studii, eseuri, articole publicate, comunicări și conferințe prezentate la diferite reuniuni științifice, lucrări care acoperă o arie culturală vastă, semnificativă pentru profilul său intelectual și cultural. Contribuția profesorului Victor Iancu în această privință are un pronunțat caracter umanist și raționalist, punînd în lumină adevărul conform căruia opera de artă este un ansamblu de valori, existente obiectiv un **bun** creat de om și pentru oameni. Acestui crez umanist, susținut printr-o excepțională formație și pregătire cultural-științifică și estetică, i se subordonează și activitatea didactică universitară de multe decenii și continuată și în prezent, activitate care a contribuit la formarea multor promoții de filologi, de profesori.

Aceleași idei umaniste l-au călăuzit pe prof. V. Iancu și în activitatea publicistică și social-obștească. Încă în anii tulburi dinaintea celui de-al doilea război mondial s-au putut contura convingerile sale de a apăra libertatea și demnitatea omenească. În „mărturiile conștiinței românești în anii celui de-al doilea război mondial", adunate de George Ivașcu și Antoaneta Tănăsescu în cartea **Cumpăna cuvîntului** (Ed. Eminescu, 1977), profesorul Victor Iancu este prezent cu articolul : **„Semnificația etică a artei**, publicat în 1942. Într-o vreme și într-o lume în care valorile etice ale umanității erau pervertite, periclitate sau năruite, profesorul Victor Iancu, estetician prin formație, atrage atenția că „Concepția purismului în artă corespunde estetismului din viață. Amîndouă reprezintă atitudini radicale și cu totul eronate, ca unele ce nu se pot obține decît printr-un act de siluire a adevărului (...), absurditatea exceselor estetismului se poate verifica în însăși teoria sa. În definitiv, ce urmărește estetismul altceva decît substituirea valorilor estetice, pe planul practic al vieții obișnuitelor norme morale — o operație în sine absurdă"...

Față de această situație, unul dintre numeroasele „semne rele" ale timpului aceluia, profesorul Victor Iancu aduce argumentul rațiunii, ca și cel științific, susținut de momente cu adevărat extraordinare în istoria culturii omenești, de la Platon la Kant, de la idealul „Kalokagathia", al culturii antice grecești, la Schiller, Mallarmé și Paul Valéry.

De aici se impune un mare adevăr al artei dintotdeauna, adevăr exprimat clar și apărat de esteticianul Victor Iancu :

„Opera de artă trebuie privită, înainte de toate, ca **o lucrare omenească**". Concepțiile mistice izvorîte din originile iraționale ale inspirației, în care teoreticienii de altădată întrezăreau cu preferință conlucrarea unor forțe supraomenești, au fost înlăturate definitiv de cercetările filologiei moderne. Departe de a onora pe artist, răstălmăcirile acestea au contribuit la deprecierea lui în societate" (idem).

Marea și permanenta învățătură a umanismului este chemată și aici în sprijin :

„Nu este deci de mirare dacă un poet de talia lui Schiller, atașat, în preocupările sale filozofice, atît de mult criticismului Kantian, întreprinde, în epoca modernă, prima încercare serioasă de sinteză între planul estetic și cel moral al vieții, cu păstrarea întreagă a autonomiei artei".

Iar încrederea în umanism și în prețioasele lui tradiții înseamnă, în orice moment al istoriei, o privire spre viitor și spre lumină...

VIOREL I. BOLDUREANU

ULTIMELE

● A apărut numărul 2 al fanzinului **Omicron**, nouă și notabilă izbîndă a cenaclului de literatură științifico-fantastică „Henri Coandă" din Craiova. Desprindem din sumar povestiri semnate de Radu Honga (premiul I la recentul concurs național s.f.), Ion Ilie Iosif, Alexandru Mironov, (autor al volumului „Enigmatic, pămîntul...", cunoscută carte — replică la ipotezele lui Erich von Däniken), Marius Stătescu, Titus Filipaș, Victor Martin. Excelente traducerile din Teodor L. Thomas, V. Scerbacov și Joanna Russ. Grafica este semnată de Florin Diloiu și Marius Gheorghe.

Cei care vor să-și procure fanzinul se pot adresa la Casa de cultură a studenților, camera 5.

Consiliul de conducere : FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TELESCU, ALEXANDRU VAIDA, VALENTIN VIȘAN

FORUM STUDENȚESC, ADRESA REDACȚIEI : Complexul studențesc, căminul 15, camera 1, telefon 2 19 13, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tineretului, nr. 9, camera 101, telefon 1.49.07. Permanența la redacție, zilnic între orele 20 și 22 la sediul din complex.

Colectivul de redacție : IOAN BACALETE, MIRCEA BIRSILA, DIANA CAZAN, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), CATALIN ISMAN, IULIU KOTELES, MIHAI JUNEA, NICOLAE LENGHER (tehnoredactor), ANITTE MATEESCU, MONICA MILIVOI, LIA PETRIC, ȘTEFAN POPA, MARCEL SAMANȚA, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de : IOSIF BERWANGER și CONSTANTIN DUMA.

BUPT